

DE WEG NAAR CHRISTUS

ELLEN G. WHITE

INHOUD

5	Voorwoord
7	God houdt van de mensen
14	Waarom we Christus nodig hebben
20	Berouw
33	Het bekennen van schuld
37	Toewijding
41	Geloof
47	De proef
54	Groeien
62	Het dagelijkse leven
68	Het kennen van God
74	Het voorrecht om te bidden
85	Twijfel
93	Blij zijn in de Heer

GOD HOUDT VAN DE MENSEN

Zowel de natuur als de Bijbel vertellen van de liefde van God. Onze hemelse Vader is de bron van het leven, van alle wijsheid en alle vreugde. Kijk maar naar de pracht van de natuur. En bedenk eens hoe niet alleen de mens, maar hoe elk levend wezen daarin past en daarin gelukkig kan zijn. De zonneschijn en de regen, die de aarde vrolijk maken en verfrissen, de heuvels, de zeeën en de vlakten — alles vertelt ons van de liefde van de Schepper. Want het is God, Die er voor zorgt dat al Zijn schepselen elke dag het nodige krijgen. Het is zoals de dichter van de Psalmen zo prachtig zegt: „Aller ogen wachten op U, en Gij geeft hun te zijner tijd hun spijs; Gij doet uw hand open en verzadigt met welbehagen al wat leeft".¹

God maakte de mens volmaakt en gelukkig. Toen de aarde gemaakt werd door de Schepper, was er geen spoor van verderf en geen schaduw van de vloek, die er later op zou rusten. Door de overtreding van Gods wet — de wet der liefde — kwam er ellende en dood. Maar zelfs dwars door alle lijden heen, dat het gevolg is van de zonde, komt Gods liefde tot uiting. Er staat in de Bijbel dat God de aarde ter wille van de mens vervloekte.² De doorn en de distel - de moeilijkheden en problemen die dit leven zwaar en zorgelijk maken — zijn bedoeld voor de bestwil van de mens. Zij vormen een onderdeel van de training, die God bedacht heeft om de mens weer te laten ontsnappen aan de vernietiging en de degeneratie, die de zonde teweeg heeft gebracht.

De wereld is in zonde gevallen, maar dat betekent niet dat er alleen nog maar verdriet en ellende is. De natuur brengt een boodschap van hoop en troost. Zelfs de distels bloeien en de doornen zijn bedekt door rozen.

„God is liefde". Dat staat op elke ontluikende knop en op elk grassprietje. De vriendelijke vogeltjes, die de lucht vullen met hun vrolijk gezang, de kleurrijke bloemen, die hun volmaakte geur verspreiden, de statige bomen in het bos met hun rijk gebladerte van levend groen — alles vertelt van de tedere, vaderlijke zorg, die God voor Zijn kinderen heeft en van Zijn verlangen om hen gelukkig te maken.

Het Woord van God laat ons zien wat voor karakter Hij heeft. Hij heeft Zelf Zijn oneindige liefde en medelijden duidelijk gemaakt. Toen Mozes bad: „Doe mij toch Uw heerlijkheid zien", antwoordde de Heer: „Ik zal mijn luister aan u' doen voorbijgaan".³

De Heer ging aan Mozes voorbij en riep uit: „Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeet".⁴ Hij is „lankmoedig en groot van goedertierenheid".⁵ Hij heeft een „welbehagen" in „goedertierenheid" * God heeft door talloze dingen in de hemel en op de aarde onze harten aan Zich gebonden. Door middel van de natuur en door -middel van de diepste en teerste banden, die mensen onderling kunnen aanknopen, heeft Hij Zichzelf aan ons willen openbaren. Toch geeft dit alles nog maar een gebrekkig beeld van Zijn liefde. Aan de ene kant worden al die blijken van liefde gegeven. Maar aan de andere kant heeft de vijand van het goede de geest van de mensen verblind, met het gevolg, dat zij bang zijn geworden voor God; zij zijn Hem gaan

beschouwen als streng en onvergeeflijk.

De satan heeft de mens laten geloven dat God Iemand is, Die vooral gekenmerkt wordt door onverbiddelijke rechtvaardigheid — een strenge rechter en een vriendelijke, onbuigzame schuldeiser.

Hij heeft de Schepper afgeschilderd als Iemand, Die met een blik vol afgunst de fouten en tekortkomingen van de mens probeert te ontdekken, om hem daarna te kunnen straffen. Om die donkere schaduw weg te halen en om aan de wereld de oneindige liefde van God te laten zien, kwam Jezus wonen temidden van de mensen.

De Zoon van God verliet de hemel om te laten zien wie de Vader is.

„Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen".⁷ en niemand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren".⁸ Toen een van de discipelen de vraag stelde „Toon ons de Vader", antwoordde Jezus: „Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?"⁹ Jezus beschreef Zijn aardse opdracht als volgt: „De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in Vrijheid".¹⁰ Dat was Zijn werk. Hij trok rond als weldoener en genas diegenen, die door de satan waren belaagd. Er waren hele dorpen waar nergens meer het gekreun van een zieke werd gehoord' nadat Hij geweest was en alle zieken genezen had. Uit Zijn werk was Zijn hemelse opdracht duidelijk zichtbaar. Uit elke daad, die Hij verrichtte, bleek Zijn liefde, Zijn genade en Zijn medelijden. In diep medeleven ging Zijn hart uit naar de mensen.

Hij maakte de menselijke natuur tot de Zijne, om de mens in zijn noden helemaal te kunnen bereiken. De armste en de allereenvoudigste mensen waren nooit bang om naar Hem toe te gaan. Kleine kinderen voelden zich tot Hem aangetrokken. Zij klommen graag op Zijn knieën om te kunnen kijken in Zijn peinzende, maar van liefde stralende gezicht. Jezus deed de waarheid nooit te kort, maar wat Hij zei, zei Hij altijd in liefde. Hij was altijd uiterst tactvol en attent in Zijn omgang met de mensen. Hij was nooit ruw en nooit nodeloos streng in Zijn woorden. Hij deed nooit zonder reden een gevoelige ziel pijn. Hij veroordeelde de menselijke zwakheid nooit. Hij sprak de waarheid, maar altijd in liefde. Hij verzette zich tegen huichelarij, tegen ongeloof en slechtheid. Maar als Hij Zijn indringende verwijten maakte, waren er altijd tranen in Zijn stem. Hij huilde om Jeruzalem, de stad waarvan Hij hield, maar die Hem, de Weg, de Waarheid en het Leven, niet wilde ontvangen. Zij hadden Hem, de Verlosser, verworpen, maar toch bekeek Hij hen met teder medelijden. Zijn leven was vol zelfverloochening en grote zorg voor anderen. In Zijn ogen was iedereen kostbaar. Hoewel Hij zich met goddelijke waardigheid gedroeg, daalde Hij met de teerste zorgzaamheid af tot elk lid van Gods gezin. In iedereen zag Hij een gevallen mens, voor wie Hij gekomen was om redding te brengen.

Zo werd het karakter van Christus geopenbaard in Zijn leven. Het is het karakter

van God. Uit het hart van de Vader stroomt een vloed van medeleven, die we ontdekken in Christus, naar de mensen. Jezus, de zorgzame, medelijdende Heiland, was God, „geopenbaard in het vlees”.¹¹

Jezus leefde, leed en stierf met de bedoeling om ons te redden. Hij werd een „man van smarten”, opdat wij de eeuwige vreugde zouden krijgen. God liet toe, dat Zijn geliefde Zoon, „vol van genade en waarheid”, uit een omgeving van onbeschrijflijke heerlijkheid wegging naar een wereld, die aangetast en verduisterd was door de zonde, overschaduwde door dood en vloek. Hij liet toe, dat Hij uit de tegenwoordigheid van Zijn liefde vertrok, weg van de verering door de engelen, om bespottend, vernedering, haat en dood te ondervinden.

„De straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden”.¹²

Let op Hem in de woestijn, in Getsemané, aan het kruis. De vlekkeloze Zoon van God nam de last van de zonde op Zich. Hij, Die één was met God, voelde in Zijn diepste wezen de verschrikkelijke scheiding, die de zonde veroorzaakt tussen God en de mens. De kreet van angst kwam met moeite van Zijn lippen: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”³ Het was de last van de zonde, het gevoel van het allesomvattende van de zonde, van de breuk tussen de mens en God — dat was de reden, dat het hart van de Zoon van God brak. Maar dit grote offer werd niet gebracht om daardoor in het hart van de Vader de liefde voor de mens op te wekken, niet om Hem er toe aan te zetten om de mens te gaan redden. Integendeel! „Zo lief had God de wereld dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft”.¹⁴ De Vader heeft ons lief, niet vanwege die grote verzoeningspoging, maar Hij zorgde voor die verzoening, omdat Hij van ons houdt. Via Christus kon Hij Zijn oneindige liefde over een gevallen wereld uitgieten. „God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”.¹⁵ God leed samen met Zijn Zoon. In de verschrikking van Getsemané, in het sterven op Golgotha, betaalde de Bron van oneindige liefde de prijs voor onze redding.

Jezus zei: „Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te nemen”.¹⁶ Dat wil zeggen: Mijn Vader heeft jullie zo liefgehad, dat Hij des te meer van Mij houdt, nu Ik Mijn leven geef om jullie te redden. Doordat Ik jullie Plaatsvervanger en Borg word, doordat Ik Mijn leven opgeef, doordat Ik jullie zwakheden en fouten overneem, groeit de liefde van de Vader voor Mij. Want door Mijn offer kan God rechtvaardig zijn: Hij kan degene, die in Jezus gelooft, voor rechtvaardig houden”. Niemand, behalve de Zoon van God, kan onze redding ver-

De schatpenning (Mattheüs 22 : 15-22)
wezenlijken. Want alleen Hij, Die bij de Vader was, kon Hem bekendmaken. Alleen Hij, Die de hoogte en diepte van de liefde van God kende, kon die openbaren. Het was alleen het oneindige offer van Christus, in het belang van de gevallen mensheid, dat uitdrukking kon geven aan de liefde van de Vader voor het verloren mensdom.

Zo lief had God wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gaf. Niet alleen gaf Hij Hem door Hem onder de mensen te laten leven, hun zonden te dragen en als een offer voor hen te sterven, maar Hij gaf Hem aan de gevallen mensheid. Christus

moest Zich vereenzelvigen met de belangen en de noden van het mensdom. Hij was Degene, door Wie God Zich verbond met de mensen, met een onbreekbare band. Jezus „schaamt Zich niet om hen broeders te noemen”.¹⁷ De Zoon des Mensen is ons Offer, onze Verdediger, onze Broer, Die voor de Vader staat in onze menselijke gedaante, Die eeuwig één zal zijn met hen, die Hij verlost. En dat alles met de bedoeling, dat de mens opgeheven zou worden van de puinhopen en de vernedering van de zonde, opdat hij de liefde van God zou gaan weerspiegelen en in de heilige vreugde zou delen.

De prijs, die voor onze redding werd betaald, het onmetelijke offer van onze hemelse Vader, Die Zijn Zoon gaf en voor ons liet sterven, behoort ons een verheven begrip te geven van wat wij door Christus kunnen worden.

De geïnspireerde apostel Johannes zag „de hoogte, de diepte en de breedte” van de liefde van de Vader voor hen, die verloren zouden gaan en hij werd daardoor vervuld met dank en eerbied. Bij gebrek aan geschikte woorden om de grootte en de tederheid van deze liefde tot uitdrukking te brengen, beperkte hij zich ertoe om de wereld uit te nodigen om deze liefde te komen zien: „Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden”.¹⁸

Hoeveel waarde krijgt de mens hierdoor! Door hun zonden werden de mensen onderworpen aan de satan. Maar door geloof in het verzoenend offer van Christus kunnen de nakomelingen van Adam worden tot „zonen van God”.

Zo'n liefde is onvergelijkbaar; kinderen van de hemelse Koning! Wat een belofte! Het thema voor de diepste meditatie! De onzegbare liefde van God voor een wereld, die Hem niet liefhad. Deze gedachte heeft een sterke invloed op het innerlijk en brengt de mens ertoe zijn geest aan de wil van God te onderwerpen. Hoe meer we het karakter van God bestuderen in het licht van het kruis, des te meer zien we hoe genade, tederheid en vergevensgezindheid samen gaan met eerlijkheid en rechtvaardigheid, en des te duidelijker ontdekken we de ontelbare bewijzen van die oneindige liefde en van een teder meelevende, dat zelfs het diepe gevoel van een moeder voor haar afgedwaalde kind overtreft.

Verwijzingen:

1 Psalm 145 : 15, 16; 2 Genesis 3 : 17; 3 Exodus 33 : 18, 19; 4 Exodus 34 : 6, 7; 5 Jona 4 : 2; 6 Micha 7 : 18; 7 Johannes 1 : 18; 8 Mattheüs 11 : 27; 9 Johannes 14 : 8, 9; 10 Lucas 4 : 18; " 1 Timotheüs 3 : 16; 12 Jesaja 53 : 5; 13 Mattheüs 27 : 46; 14 Johannes 3 : 16; 15 2 Corintiërs 5 : 19; 1<s Johannes 10 : 17; 17 Hebreëen 2 : 11; 18 1 Johannes 3:1.

WAAROM WE CHRISTUS NODIG HEBBEN

De mens had heel in het begin zuivere mogelijkheden en een evenwichtige geest. Hij was een volmaakt wezen en leefde in harmonie met God. Zijn gedachten waren rein, zijn doelstellingen verheven. Maar door zijn ongehoorzaamheid werden zijn krachten aangetast. Zelfzucht nam de plaats in van liefde. Zijn wezen werd zo verzwakt door de zonde, dat het niet langer mogelijk was om in eigen kracht de macht van het kwaad te weerstaan. De mens werd een gevangene van de satan en hij zou dat altijd zijn gebleven, als God niet op een speciale manier tussenbeide was gekomen. Het was de bedoeling van de verleider om het plan, dat God met de schepping van de mens had, in de war te sturen en om de aarde te vullen met ellende en narigheid. En dan zou hij naar al dit kwaad kunnen wijzen als het resultaat van het feit dat God de mens had geschapen.

Toen hij nog niet gezondigd had, stond de mens in een vreugdevolle relatie tot Hem, „in wie al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn”.¹

Maar na zijn zonde schiep de mens niet langer vreugde in het heilige en probeerde hij zich voor de aanwezigheid van God te verbergen. En dat is nog steeds de situatie, wanneer iemands hart niet vernieuwd is. Het is niet in overeenstemming met God en het vindt geen vreugde meer in een band met Hem. De zondaar zou trouwens nooit gelukkig kunnen zijn in de aanwezigheid van God. Hij zou zich terugtrekken, weg uit het gezelschap van de heilige wezens. Zelfs al zou hij in de hemel worden toegelaten: hij zou er geen vreugde aan beleven. De geest van onzelfzuchtige liefde, die daar hoogtij viert, waar elk hart is afgestemd op het hart van Hem, Die oneindig is in liefde, zou geen aanknopingspunt hebben in zijn innerlijk. Zijn gedachten, zijn belangstelling, zijn motieven, zouden vreemd zijn aan die van de zondeloze wezens, die daar wonen. Hij zou een valse toon zijn in de hemelse melodie. De hemel zou voor hem een plaats van kwelling zijn; hij zou er naar verlangen om verborgen te zijn voor Hem, Die het licht is en Die het middelpunt is van de vreugde, die daar heerst. Het is geen plotselinge opwelling van God om de boze mensen uit de hemel te houden; zij worden buitengesloten vanwege hun ongeschiktheid om in dat gezelschap te verkeren. De heerlijkheid van God zou voor hen een verterend vuur zijn. Zij zouden ernaar verlangen om vernietigd te worden, om weg te zijn van voor het gezicht van Hem, Die stierf om hen te kunnen verlossen. Het is voor ons onmogelijk om in eigen kracht te ontsnappen uit het moeras van de zonde, waarin we verzonken zijn. Onze harten zijn slecht en wij zullen ze nooit kunnen veranderen. „Komt ooit een reine uit een onreine — niet één”². Opvoeding, cultuur, wilskracht en de pogingen van de mens hebben allemaal hun eigen plaats, maar in dit opzicht zijn ze machteloos. Ze mogen bijdragen tot een uiterlijk correct gedragspatroon, maar ze kunnen het hart niet veranderen, ze kunnen de bronnen van het leven niet zuiveren. Er moet een kracht zijn, die van binnenuit werkt, een nieuw leven dat van boven is, voordat een zondig mens in een heilig mens veranderd kan worden. Die kracht is Christus. Alleen Zijn genade kan de levenloze eigenschappen in het innerlijk van de mens tot leven wekken en hem naar God leiden en naar het heilige. De Heiland zei: „Tenzij een

mens wederom geboren wordt”, dus tenzij hij een nieuw hart krijgt, nieuwe verlangens, nieuwe doelstellingen en motieven, die tot een nieuw leven aanzetten, „kan hij het koninkrijk Gods niet zien”.³ De gedachte dat het voldoende is om het goede, dat de mens van nature in zich heeft, te ontwikkelen, is een fatale vergissing.

„Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is”.⁴ „Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren wordt”.⁵ Van Christus staat geschreven: „In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen”⁶ — de enige naam onder de hemel „aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden”.⁷

Het is niet genoeg om het geduld en de liefde van God te zien, om Zijn vrijgevigheid, Zijn vaderlijke zorg en Zijn karakter te aanschouwen. Het is niet genoeg om de wijsheid en de rechtvaardigheid van Zijn wet te onderscheiden en om te beseffen dat deze gebaseerd is op het eeuwige principe van de liefde. De apostel Paulus besepte dit allemaal, toen hij uitriep: „ -.. ik stem toe, dat de wet goed is”.

„Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed”. Maar hij voegde er in bitterheid over zijn innerlijke nood en wanhoop aan toe: „..... ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde”.⁸ Hij verlangde naar die zuiverheid, naar de gerechtigheid, die hij uit zichzelf niet kon bereiken en hij riep uit: „Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?”⁹ Dat is de kreet, die in alle landen en in alle tijden is opgestegen uit bezwaarde harten. En op dit alles is er maar één antwoord: „Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt”.¹⁰ De Geest van God heeft heel wat beelden gebruikt om die waarheid te illustreren en duidelijk te maken aan hen, die graag van de last van schuld bevrijd willen worden.

Toen Jacob, na zijn bedrog tegen Ezau, uit het huis van zijn vader wegluchtte, drukte er een zwaar gevoel van schuld op hem. Alleen en verlaten, gescheiden van alles dat het leven de moeite waard had gemaakt, werd hij, boven al het andere, vooral bezwaard door die ene gedachte: de vrees dat zijn zonde hem had afgesneden van God, dat hij door de Hemel in de steek was gelaten.

Bedroefd ging hij op de kale grond liggen, met alleen de eenzame heuvels rondom hem, en met daarboven de hemel, helder van sterren. Terwijl hij sliep, zag hij plotseling een vreemd licht. En zie, vanaf de vlakke grond, waarop hij lag, scheen een lange, schimmige ladder omhoog te leiden helemaal tot aan de poorten van de hemel. Over die ladder gingen engelen van God op en neer, terwijl uit de heerlijkheid daarboven de goddelijke stem een boodschap van troost en hoop liet horen. Zo werd Jakob bekend met de oplossing van zijn diepste verlangen: een Redder. Vol blijdschap en dankbaarheid zag hij een manier waarop hij, een zondaar, weer in contact met God zou kunnen komen. De geheimzinnige ladder uit zijn droom stelde Jezus voor, de enige verbinding tussen God en de mens. Dit is hetzelfde beeld, waarnaar ook Christus verwees' in Zijn gesprek met Nathanaël, toen Hij zei.....gij zult de hemel open zien en de engelen Gods opstijgen en

nederdalen op de Zoon des mensen".¹¹ In zijn afvalligheid vervreemde de mens van God; de verbinding tussen hemel en aarde werd doorgesneden. Over de kloof, die daartussen lag, was geen contact mogelijk. Maar door Christus is er weer een band tussen de aarde en de hemel. Door Zijn eigen verdienste heeft Christus de kloof, die Christus verjaagt de geldwisselaars uit de tempel (Johannes 2: 13-17)

2 : 14; 5 Johannes 3 : 7; 6 Johannes 1 : 4; 7 Handelingen 4 : 12; 8 Romeinen 7 : 16, 12, 14; 9 Romeinen 7 : 24; 10 Johannes 1 : 29; " Johannes 1 : 52; 12 Jacobus 1 : 17; 13 Johannes 14 : 6.

door de zonde was ontstaan, overbrugd, zodat de dienstvaardige engelen weer contact met de mensen kunnen onderhouden. Christus heeft de gevallen mens, in zijn situatie van zwakheid en hulpeloosheid, met de Bron van oneindige kracht in verbinding gesteld.

Maar de menselijke dromen van vooruitgang zijn tevergeefs, alle pogingen om het mensdom te verheffen zijn tevergeefs, als die ene Bron van hulp en hoop voor de gevallen mensheid buiten beschouwing wordt gelaten.

„Iedere gave, die goed, en elk geschenk, dat volmaakt is",¹² is van God. Er bestaat geen echte karaktergrootheid los van Hem. En de enige weg naar God is Christus. Hij zegt: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij".¹³

Het hart van God gaat uit naar Zijn aardse kinderen met een liefde sterker dan de dood. Toen Hij Zijn Zoon gaf, goot Hij de hele hemel uit in die ene gave.

Het leven van de Heiland, Zijn dood en Zijn bemiddelingswerk, het werk van de engelen, het pleiten van de Geest, de Vader, Die boven en door dit alles heen Zijn invloed laat gelden, de onophoudelijke belangstelling van de kant van de hemelse wezens - dat alles speelt een rol ten gunste van de redding van de mens.

Laten we dat verbazingwekkende offer, dat voor ons gebracht is, overdenken! Laten we de moeite en de inzet van de hemel om het verlorene terug te brengen en terug te leiden naar het huis van de Vader, op waarde schatten.

Sterkere motieven en krachtiger middelen konden niet worden aangewend. De geweldige beloning voor het doen van het goede, het genieten van de hemel, het gezelschap van de engelen, de verheffing en ontwikkeling van onze mogelijkheden in alle eeuwigheid - levert dit alles niet een enorme aandrang op en moedigt dit ons er niet toe aan om ons hart in liefdevolle dienst te geven aan onze Schepper en Verlosser?

En aan de andere kant is er het oordeel, dat God heeft uitgesproken over de zonde, de onontkoombare straf, de degeneratie van ons karakter en de uiteindelijke vernietiging, die ons voor wordt gehouden In Gods Woord, om ons te waarschuwen tegen een leven in dienst van de satan.

Behoren we niet een open oog te hebben voor Gods genade? Wat had Hij verder nog kunnen doen? Laten we ons in de juiste verhouding brengen tot Hem, Die met een verbazingwekkende liefde van ons houdt. Laten we gebruik maken van de mogelijkheden, die er voor ons zijn, opdat we op Hem zullen gaan lijken en weer opnieuw kunnen omgaan met de dienstvaardige engelen en weer de harmonie en gemeenschap met de Vader en de Zoon kunnen ervaren.

Verwijzingen:

1 Colossenzen 2 : 3; 2 Job 14 : 4; Romeinen 8 : 7; 3 Johannes 3 : 3; 4 1 Corinthiërs

BEROUW

Hoe komt het tussen de mens en God in orde? Hoe kan een zondaar weer „gerechtvaardigd" worden? We kunnen alleen via Christus weer in harmonie met God en het heilige komen. Maar hoe komen we tot Christus? Er zijn veel mensen, die dezelfde vraag stellen als eens de menigte op de Pinksterdag, toen ze, overtuigd van hun zonden, uitriep: „Wat moeten we doen?" Het eerste dat Petrus antwoordde was: „Bekeert u".¹ En een andere keer, kort daarna, zei hij: „Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden ..".² Berouw houdt in dat men spijt heeft van de zonde en dat men de zonde de rug toekeert. We keren ons niet van de zonde af, als we de zondigheid er niet van inzien. Er vindt geen verandering in ons leven plaats, als we niet in ons hart ons van de zonde afwenden.

Er zijn veel mensen, die de juiste betekenis van „berouw" niet begrijpen. Heel velen hebben er spijt van, dat ze verkeerde dingen deden en verbeteren hun koers zelf, althans wat het uiterlijke betreft, omdat ze bang zijn, dat ze door hun verkeerde daden onheil over zichzelf zullen brengen. Maar dit is geen berouw in de bijbelse betekenis van het woord. Zij hebben meer spijt over de nadelige gevolgen dan over de zonde. Op deze manier had ook Ezau berouw, toen hij zag dat hij zijn eerstgeboorterecht voorgoed kwijt was. Bileam, doodsbang vanwege de engel die met getrokken zwaard zijn pad versperde, bekende zijn schuld uit angst dat hij zijn leven zou verliezen. Maar er was geen sprake van echt berouw over de zonde, geen verandering in zijn motieven, geen afschuw van het kwade. Judas Iscariot riep, nadat hij zijn Heer had verraden, uit: „Ik heb gezondigd, onschuldig bloed verraden!"³

Zijn schuldig hart moest deze bekentenis wel doen, als gevolg van een verschrikkelijk gevoel van veroordeling en een vreselijk uitzicht op het oordeel. De gevolgen, die zijn deel zouden worden, vervulden hem met ontzetting, maar er was in zijn hart geen diep, hartverscheurend berouw vanwege het feit dat hij de onberispelijke Zoon van God had verraden en de „Heilige Israëls" had verloochend. Toen de Faraó getroffen werd door Gods oordelen, gaf hij zijn zonde toe, om zodoende aan verdere straf te ontsnappen. Maar hij ging verder met het tergen van de hemel, zodra de plagen ophielden. Al deze mensen betreurden de gevolgen van de zonde, maar ze hadden geen spijt van de zonde zelf. Maar wanneer het hart zich onderwerpt aan de invloed van de Geest van God, komt het geweten tot leven, en gaat de zondaar iets zien van de diepte en heiligheid van Gods heilige wet, de basis van Zijn bestuur in hemel en op aarde. Het „licht, dat iedere mens verlicht, was komende in de wereld"⁴ en verlicht de verborgen plekken van het hart en de dingen, die in het duister verborgen bleven, komen aan het licht. Zowel het verstand als het hart raken overtuigd. De zondaar krijgt een begrip van de rechtvaardigheid van God, en wordt er zich van bewust hoe vreselijk het is om met schuld en in een onreine toestand voor Hem te verschijnen, Die de harten doorzoekt. Hij ziet de liefde van God, en beseft hoe prachtig heiligheid is en wat voor vreugde reinheid verschaft. Hij verlangt ernaar om gereinigd te worden en om

opnieuw in contact te komen met de hemel.

Het gebed van David na zijn grote fout geeft een illustratie van wat echt berouw over de zonde betekent. Zijn berouw was echt en diep. Hij probeerde zijn schuld niet goed te praten. Zijn gebed werd niet ingegeven door de wens om aan de dreigende straf te ontsnappen. David zag de grootheid van zijn zonde; hij zag hoe hij daardoor innerlijk verontreinigd was; hij walgde van de zonde. Hij bad niet alleen om vergeving, maar ook om een rein hart. Hij verlangde naar de vreugde die het gevolg is van heiligheid: een herstelde harmonie en een vernieuwd contact met God. Dit was de taal van zijn hart:

„Welzalig hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is; welzalig de mens, wien de Here de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is".⁵ „Wees mij genadig, o God, naar uw goedertierenheid, delg mijn overtredingen uit naar uw' grote barmhartigheid... Want ik ken mijn overtredingen, mijn zonde staat bestendig vóór mij...

Ontzondig mij met hysop, dan ben ik rein, was mij, dan ben ik witter dan sneeuw... Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vasten geest; verwerp mij niet van uw aangezicht, en neem uw heiligen Geest niet van mij; hergeef mij de blijdschap over uw heil, en laat een gewillige geest mij schragen ... Red mij van bloedschuld, o God, God mijns heils, . laat mijn tong over uw gerechtigheid jubelen".⁶ Een dergelijk berouw kunnen we niet in eigen kracht opbrengen; dat komt alleen door Christus, Die naar de hemel is opgestegen en Zijn gaven aan de mensen uitdeelt.

Het is precies op dit punt dat velen een fout maken en als gevolg daarvan krijgen zij niet de hulp, die Christus hen graag wil geven. Zij denken, dat ze niet naar Christus toe kunnen gaan, als ze niet eerst berouw hebben en dat berouw de voorwaarde is waarop de zonde vergeven wordt. Het is waar dat berouw aan de vergeving van zonden voorafgaat. Het is alleen het „verbroken en verbrijzelde hart", dat de noodzaak van een Verlosser voelt. Maar moet de zondaar eerst berouw hebben, voordat hij naar Christus kan gaan? Is berouw een hinderpaal tussen de zondaar en de Zaligmaker?

De Bijbel leert niet dat de zondaar eerst berouw moet tonen, voordat hij de uitnodiging van Christus aan kan nemen: „Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".⁷

De invloed, die van Christus uitgaat, leidt tot echt berouw. Petrus maakte dat duidelijk in zijn toespraak tot de Israëlieten, toen hij zei:.....deze heeft God door zijn rechterhand verhoogd tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken".⁸ We kunnen, zonder dat de Geest van Christus ons geweten wakker schudt, evenmin tot berouw komen, als dat we zonder Christus vergeving kunnen ontvangen. Christus is de bron waaruit elke impuls voortkomt. Hij is de Enige, Die onze harten vijandig gezind kan maken jegens de zonde. Elk verlangen naar waarheid en reinheid, elk besef van onze eigen zondigheid is er een bewijs van, dat Zijn Geest Zich met onze harten bezig houdt.

Jesus heeft gezegd:.....als Ik van de aarde verhoogd ben, zal

Ik allen tot Mij trekken".⁹ Christus moet aan de zondaar geopenbaard worden als de Zaligmaker, Die voor de zonden van de wereld sterft. Wanneer we het Lam Gods zien op het kruis van Golgotha, begint het geheim van de verlossing zich in onze geest te ontvouwen en leidt Gods goedheid ons tot berouw. Door voor zondaars te sterven, openbaarde Christus een liefde, die niet te bevatten is. En als de zondaar op deze liefde acht slaat, wordt zijn hart toegankelijk. Zijn geest komt ervan onder de indruk en in zijn binnenste ontwikkelt zich berouw. Het is waar, dat men zich soms gaat schamen voor zijn zondige daden en verkeerde gewoonten opgeeft, voordat men zich er van bewust is, dat men naar Christus toe wordt getrokken. Maar zodra men, vanuit een oprechte wens om het goede te doen, pogingen doet om zich te veranderen is het de kracht van Christus, die de mens daartoe in staat stelt. Zonder dat men zich daar bewust van is, wordt het hart beïnvloed, het geweten tot leven gewekt en de levenspraktijk verbeterd. En terwijl Christus de mens ertoe brengt om naar Zijn kruis op te zien en om Hem te aanschouwen, Die als gevolg van hun zonden werd doorstoken, begint het gebod tot het geweten te spreken. Men begint de slechtheid in zijn leven te zien; de diepewortelde zondigheid van het hart wordt duidelijk. Men begint iets te begrijpen van de rechtvaardigheid van Christus en men roept uit: „Wat kan zonde toch zijn, dat zo'n offer nodig is voor de verlossing van de slachtoffers ervan? Was al die liefde, al dat lijden, al die vernedering nodig, opdat wij niet verloren zouden gaan, maar eeuwig leven zouden ontvangen?"

De zondaar kan deze liefde weerstaan, hij kan weigeren om zich tot Christus te laten trekken, maar als hij niet tegenstribbelt, wordt hij naar Jezus toetrokken. Bekendheid met het verlossingsplan leidt hem vol berouw over zijn zonden, die de oorzaak zijn geworden van het lijden van Gods dierbare Zoon, tot de voet van het kruis.

Dezelfde goddelijke Geest die inwerkt op alle dingen in de natuur, spreekt tot de harten van de mensen en brengt een onuitsprekelijk verlangen teweeg naar iets, dat men niet bezit. De dingen in deze wereld kunnen dit verlangen niet stillen. De Geest van God tracht hen zo ver te brengen om naar die dingen te zoeken, die alleen vrede en rust kunnen geven: de genade van Christus, de vreugde, die het gevolg is van heiligheid. Met zichtbare en onzichtbare middelen is onze Zaligmaker voortdurend bezig om de geest van de mensen van de zondige genoegens, die geen voldoening geven, af te leiden naar de oneindige zegeningen, die ze in Hem kunnen ontvangen. Tot al diegenen, die tevergeefs hun dorst proberen te lessen uit de gebroken vaten van deze wereld, is deze goddelijke boodschap gericht: „En wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet".¹⁰

Als u in uw hart verlangt naar iets beters dan datgene, wat deze wereld u kan geven, besef dan dat dit verlangen de stem van God is, die tot uw hart spreekt. Vraag Hem of Hij u berouw wil schenken, of Hij Christus in Zijn oneindige liefde, in Zijn volmaakte reinheid, aan u wil openbaren. In het leven van de Heiland werden de grondbeginselen van Gods wet - liefde voor God en voor de mensen - op volmaakte wijze tentoongespreid. Vrijgevigheid en onzelfzuchtige liefde waren

Zijn levensbeginselen. Wanneer we op Hem zien, wanneer het licht van onze Heiland op ons valt, zien we de toestand van onze eigen harten.

Misschien hebben we, net als Nicodemus, onszelf gevleid met de gedachte, dat we goed hebben geleefd, dat ons karakter in orde is en dat we ons hart dus niet behoeven te vernederen voor God, zoals de doorsnee zondaar. Maar als het licht van Christus in ons hart schijnt, zien we hoe onrein we zijn, ontdekken we hoe egoïstisch onze motieven zijn en hoe vijandschap jegens God elke daad, die we hebben verricht, heeft besmet. Dan zien we in, hoe onze eigen gerechtigheid in feite een „vuil kleed" is en dat alleen Christus ons kan reinigen van de smet van de zonde en onze harten naar Zijn beeld kan vernieuwen. Eén straaltje van Gods glorie, één glimp van de reinheid van Christus, die tot het hart doordringt, maakt elke vuile plek op pijnlijke wijze zichtbaar en brengt alle misvormingen en gebreken van het menselijk karakter aan het licht. De onheilige verlangens, de onbetrouwbaarheid van het hart en de onreinheid van de lippen wordt daardoor duidelijk. De daden van ontrouw van de zondaar, waardoor hij de wet van God buiten spel heeft gezet, worden Hem onmiskenbaar voor ogen gebracht en zijn geest wordt getroffen en verootmoedigd door de doordringende inwerking van Gods Geest. Hij krijgt een hekel aan zichzelf, als hij het reine, vlekkeloze karakter van Christus ziet.

Toen de profeet Daniël de heerlijkheid zag, waarmee de hemelse boodschapper, die tot hem gezonden werd, omringd was, werd hij overweldigd door een gevoel van zijn eigen zwakheid en onvolmaaktheid. Als hij deze geweldige gebeurtenis probeert te omschrijven, zegt hij: „..... er bleef in mij geen kracht meer;

alle kleur week van mijn gelaat".¹¹ Het hart, dat op deze wijze wordt aangeraakt, gaat de zelfzucht haten, de eigenliefde verafschuwen en gaat, door de gerechtigheid van Christus, streven naar die reinheid van hart, die in overeenstemming is met de wet van God en met het karakter van Christus. Paulus zegt, dat hij zover als het ging om „de gerechtigheid der wet", dus voor zover het de uiterlijke daden betrof, „onberispelijk" was.¹² Maar hij ontdekte zichzelf als een zondaar, toen hij het geestelijk karakter van de wet onderscheidde. Naar de letter van de wet gerekend, zoals men die toepast op de praktijk van het leven, was hij vrij gebleven van zonde. Maar toen hij keek naar de diepe inhoud van de heilige wetsvoorschriften en zichzelf zag, zoals God hem zag, boog hij in alle nederigheid en beleed hij zijn schuld. Hij zegt: „Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het gebod kwam" begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven".¹³ Toen hij zag dat de wet geestelijk van aard is, werd de zonde in al zijn afschrikwekkendheid openbaar en was het gedaan met zijn gevoel van eigenwaarde.

In Gods oog zijn niet alle zonden even groot. In Zijn wijze van beoordeling, zo goed als in die van de mens, zijn er verschillende gradaties van schuld.

Maar hoe onbetekenend een verkeerde daad mag schijnen in ons oog, voor God is geen enkele zonde onbetekenend. De menselijke beoordeling is onvolledig en nooit helemaal juist. Maar God beziet alle dingen zoals ze werkelijk zijn. Een dronkaard wordt veracht en hij krijgt te horen dat zijn zonde hem buiten de hemel sluit, terwijl trots, egoïsme en begerigheid heel vaak ongestraft blijven. Toch zijn deze zonden

voor God in het bijzonder aanstootgevend, want ze zijn in tegenspraak met zijn liefdevol karakter en met die onzelfzuchtige liefde, waarvan het niet in zonden gevallen heelal doortrokken is.

Wie in een of andere grote zonde vervalt, heeft misschien een gevoel van schaamte; hij voelt zich armzalig en voelt dat hij de genade van Christus nodig heeft. Maar wie trots is, heeft nergens behoefte aan, en dus wordt het hart voor Christus en voor de oneindige zegeningen, die Hij kwam brengen, gesloten. De arme tollenaar, die bad: „Heer, wees mij arme zondaar genadig”¹⁴, vond zichzelf een erg slecht mens en anderen bekeken hem op dezelfde manier. Maar hij begreep zijn hopeloze situatie en met zijn hevige schuldgevoel kwam hij vol schaamte tot God om Zijn genade te vragen. Zijn hart stond open voor de Geest van God, opdat Deze zijn genadig werk zou kunnen doen en hem zou kunnen verlossen van de macht van de zonde. Het opschepperige, zelfaanmatigende gebed van de Farizeeër laat zien dat zijn hart gesloten was voor de invloed van de Heilige Geest. Omdat hij zover van God af stond, had hij geen oog voor zijn eigen onreinheid, vergeleken met de volmaaktheid van de goddelijke heiligheid. Hij meende, dat hij niets nodig had en dus ontving hij ook niets.

Als u uw eigen zondigheid bemerkt, probeer dan niet eerst uzelf te verbeteren. Hoeveel mensen zijn er niet, die menen dat ze niet goed genoeg zijn om tot Christus te komen. Verwacht u, dat u door uw eigen pogingen beter zult kunnen worden? „Kan een Ethiopiër zijn huid veranderen, of een panter zijn vlekken? Dan zoudt gij ook in staat zijn goed te doen, gij, die gewend zijt kwaad te doen”.¹⁵ Wij kunnen alleen hulp vinden bij God.

We moeten niet wachten tot onze overtuiging sterker wordt, totdat zich een betere gelegenheid voordoet, of op opwellingen van heiligheid. We kunnen uit onszelf niets beginnen. We moeten tot Christus gaan, precies zoals we zijn.

Maar laat niemand zichzelf zand in de ogen strooien met de gedachte dat God, in Zijn grote liefde en genade, toch uiteindelijk zelfs hen, die Zijn genade verworpen hebben, zal redden. Hoe zondig de zonde werkelijk is, kan men alleen ontdekken in het licht van het kruis. Laten die mensen, die met beslistheid beweren - dat God te goed is om de zondaar te verwerpen, naar Golgotha kijken.

Omdat er geen andere methode was om de mensen te redden, omdat zonder dit offer de mensheid onmogelijk kon ontkomen aan de verontreinigende kracht van de zonde en weer in contact gebracht kon worden met heilige wezens — omdat het onmogelijk was, dat ze weer deel zouden krijgen aan het geestelijk leven — nam Christus de schuld van de ongehoorzamen op Zich en leed Hij in de plaats van de zondaar.

De liefde, het lijden en de dood van de Zoon van God geven aan hoe verschrikkelijk en reusachtig de zonde is en laten zien dat men niet aan de macht van de zonde kan ontsnappen, dat er geen hoop op een beter leven is, tenzij men zich aan Christus onderwerpt.

Zij, die geen berouw hebben, verontschuldigen zich soms door van hen, die zich christenen noemen, te zeggen: „Ik ben even goed als zij. Ze zijn niet meer zelfopofferend, eenvoudig en weloverwogen in hun gedrag, dan ik ben. Ze houden

net zoveel van plezier en van zelfzuchtig gepot als ik”. En zo gebruiken zij de fouten van anderen als een verontschuldiging voor hun eigen plichtsverzuim. Maar de zonden en gebreken van anderen vormen voor niemand een verontschuldiging. De Heer heeft ons geen onvolmaakt menselijk voorbeeld gegeven. De onberispelijke Zoon van God is ons als voorbeeld gegeven en wie klaagt over fouten in het leven van zogenaamde christenen, zou zelf een beter Christus en de Samaritaanse vrouw (Johannes 4 : 5-42) leven moeten leiden en een beter voorbeeld moeten geven. Als ze zo'n hoog idee hebben van wat een christen zou moeten zijn, is dan hun eigen zonde niet zoveel te groter? Zij weten wat goed is en toch weigeren ze het goede te doen. Wees voorzichtig met uitstel. Schuif het niet op de lange baan om uw zonden na te laten en via Jezus een rein hart te verkrijgen. In dit opzicht hebben duizenden en nog eens duizenden een fout gemaakt, tot hun eeuwige ondergang.

Ik ga nu niet in op de korthed en onzekerheid van het leven. Er schuilt een zeer groot gevaar — een gevaar dat niet voldoende wordt onderkend — in uitstel om gehoor te geven aan de stem van Gods Heilige Geest, en zodoende in de keuze om in zonde te leven. Want dat is wat dit uitstel eigenlijk betekend, wie aan de zonde blijft vasthouden, hoe onbetekenend die ook mag lijken, doet dat met het risico van oneindig verlies. Dat, wat wij niet overwinnen, zal over ons zegevieren en onze vernietiging bewerken.

Adam en Eva overtuigden zichzelf ervan dat zo'n onbetekenend iets als het eten van de verboden vrucht, onmogelijk zulke verschrikkelijke gevolgen kon hebben als God had gezegd. Maar dit „onbetekenende iets” was een overtreding van Gods onveranderlijke, heilige wet en dit bracht een scheiding tussen de mens en God en veroorzaakte vloedgolven van dood en van ongekende ellende voor onze wereld. Eeuw na eeuw is van onze aarde een onafgebroken geklaag opgestegen, en de hele schepping zucht „en is in barensood” als gevolg van de ongehoorzaamheid van de mens.

Zelfs de hemel heeft de gevolgen van de menselijke revolutie tegen God gevoeld. Golgotha is het gedenkteken van de verbazingwekkende liefde, die nodig was om die overtreding van de goddelijke wet weer goed te maken. Laten we de zonde niet zien als een kleinigheid.

Elke overtreding, elk verzuim en elke verwerping van de genade van Christus slaat terug op uzelf. Uw hart wordt erdoor verhard, uw wilskracht ondermijnt, uw verstand afgestompt. En daardoor bent u niet alleen minder geneigd om u te onderwerpen aan de zachte aandrang van Gods Heilige Geest, maar u bent er ook minder toe in staat.

Veel mensen stillen hun kwade geweten met de gedachte, dat zij op elk gewenst moment van hun verkeerde pad kunnen terugkomen. Dat zij kunnen spelen met de genadevolle uitnodiging en er toch nog steeds gehoor aan kunnen geven. Zij denken dat ze de Geest van genade kunnen veronachtzamen, en de kant van de satan kunnen kiezen en dan toch nog, in een ogenblik van uiterste nood, van koers kunnen veranderen. Maar dit is niet zo gemakkelijk. De ervaring en de opvoeding van een heel leven beïnvloeden het karakter zo sterk, dat maar weinigen dan alsnog

het beeld van Jezus willen weerspiegelen. Zelfs één verkeerde karaktereigenschap, één zondig verlangen, dat men steeds blijft koesteren, zal uiteindelijk elke kracht, die van het evangelie uitgaat, neutraliseren. Elke zondige gewoonte sterkt de mens in zijn afkeer van God.

Wie ongelovigheid en hardheid toont, of een onwrikbare onverschilligheid voor de goddelijke waarheid, oogst wat hij zelf heeft gezaaid. Nergens in de Bijbel is er een ernstiger waarschuwing tegen het spelen met het kwaad dan in de woorden van de wijze man, die van de zondaar zei: „in de strikken zijner zonde raakt hij vast”.¹⁶

Christus staat klaar om ons van zonde te bevrijden, maar Hij dwingt ons niet. En wanneer door voortdurende overtreding de wil helemaal in de richting van het kwade is omgebogen en we niet verlangen om bevrijd te worden en Zijn genade niet willen aanvaarden, wat kan Hij dan nog doen? Wij hebben dan onszelf vernietigd, doordat wij weloverwogen Zijn liefde hebben verworpen.

„Zie, nu is het de tijd des welbehagen, zie, nu is het de dag des heils”.¹⁷ „Heden, indien gij mijn stem hoort, verhardt uw harten niet”.¹⁸ „De mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan”,¹⁹ het menselijke hart, met zijn tegenstrijdige emoties, met zijn vreugde en verdriet, het halsstarrige hart, waarin zoveel onreinheid en bedrog woont. Hij kent de motieven, de plannen en bedoelingen van elk hart. Ga tot Hem, hoe besmeurd u innerlijk ook bent. Open de kamers van uw hart voor het alziend oog en roep uit met de dichter van de Psalmen: „Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten; zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op den eeuwige weg”.²⁰

Velen bezitten een verstandelijke godsdienst, een „vorm van godsvrucht”, terwijl hun hart niet gereinigd is. Laat dit uw gebed zijn: „Scheep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vasten geest”.²¹ Maak ernst met uzelf. Wees even ernstig, even volhardend, als u zou zijn, wanneer uw leven van dit moment op het spel zou staan. Dit is een zaak die tussen God en uzelf in orde moet worden gemaakt, in orde gemaakt voor de eeuwigheid. Een loze hoop, zonder inhoud, zal uw einde betekenen.

Bestudeer het Woord van God onder gebed. In dat Woord vindt u, in de wet van God en in het leven van Christus, de belangrijke grondbeginselen van de „heiligheid”, zonder welke „niemand de Here zien zal”.²² Het Woord overtuigt van zonde en het toont overduidelijk de weg van de zaligheid. Schenk er aandacht aan, want het is de stem van God, die tot u spreekt. Wanneer u de ernst van de zonde ontdekt, wanneer u uzelf ziet zoals u in werkelijkheid bent, wanhoop niet! Christus kwam om zondaren te redden. Wij behoeven niet God met onszelf te verzoenen, maar — O, wonderbaarlijke liefde — God is in Christus „de wereld met Zichzelf verzoenende”.²³

Hij raakt met Zijn tere liefde de harten van Zijn dwalende kinderen aan. Aardse ouders kunnen niet zo geduldig zijn met de fouten en gebreken van hun kinderen, als God is met hen, die Hij wil redden. Niemand kan met groter tederheid bij de zondaar pleiten. Menselijke lippen hebben nooit indringender smekingen gericht tot degenen, die de weg kwijt waren, dan Hij. Al Zijn beloften en al Zijn waarschuwingen ademen Zijn onuitsprekelijke liefde.

Als de satan u komt vertellen dat u een grote zondaar bent, zie dan op uw Verlosser en spreek over Zijn verdiensten. Het zal u helpen om naar Zijn licht te kijken. Geef uw zonden toe, maar vertel de boze, dat „Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden”²⁴, en dat u door Zijn onmeetbare liefde gered kunt worden.

Jezus stelde Simon een vraag over twee schuldenaars. De ene schuldenaar was zijn heer een klein bedrag schuldig, terwijl de ander hem een heel groot bedrag schuldig was. Hij schold het hen beiden kwijt. Christus vroeg Simon welke van deze beide schuldenaars de heer het meeste zou liefhebben. Simon antwoordde;hij, aan wie hij het meeste geschonken heeft”.²⁵

Wij waren grote zondaars, maar Christus stierf, opdat we vergeving zouden ontvangen. De verdiensten van Zijn offer, die Hij de Vader ten gunste van ons heeft aangeboden, zijn voldoende. Zij, die de meeste vergeving hebben ontvangen, zullen Hem het meest liefhebben en zullen het dichtst bij Zijn troon staan om Hem te prijzen, vanwege Zijn grote liefde en Zijn oneindig offer. Pas als we de liefde van God volledig leren begrijpen, beseffen we echt de zondigheid van de zonde.

Als we de lengte zien van de keten, die voor ons werd neergelaten, als we iets gaan begrijpen van het oneindige offer, dat Christus terwille van ons heeft gebracht, vult ons hart zich met liefde en berouw.

Verwijzingen:

Handelingen 2 : 37, 28; 2 Handelingen 3 : 19; 3 Mattheüs 27 : 4; * Johannes 1 : 9; 5 Psalm 32 : 1, 2; 6 Psalm 51 : 3-16; 7 Mattheüs 11 • 28- 8 Handelingen 5 : 31; 9 Johannes 12 : 32; 10 Openbaring 22 • 17- " Daniël 10 : 8; 12 Philippenzen 3 : 6; 13 Romeinen 7 : 9; » Luca's 18 • 13; 15 Jeremia 13 : 23; 16 Spreuken 5 : 22; 17 2 Corinthiërs 6 : 2; 18 Hebrëeën 3 : 7, 8; 19 1 Samuël 16 : 7; 20 Psalm 139 23 24; 21 Psalm 51 : 12; 22 Hebrëeën 12 : 14; 23 2 Corin-thiërs 5 : 19; 24 1 Timotheüs 1 : 15; 25 Lucas 7 : 43.

HET BEKENNEN VAN SCHULD

„Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zij,, maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming".¹ De voorwaarden waarop men de genade van God kan ontvangen zijn eenvoudig, maar rechtvaardig en redelijk. De Heer verlangt niet van ons, dat we ons pijnigen, als we vergeving van\ 20nc(en willen ontvangen. We behoeven geen lange, vermoeiende pelgrimstochten te ondernemen, of pijnlijke boetedoeningen te verrichten, om onszelf bij God aan te bevelen om onze overtredingen te niet te doen. Wie zijn zonde „belijdt en nalaat", ontvangt genade. De apostel zegt: „Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt".² Beken uw zonden aan God, de Enige, Die ze kan vergeven en beken uw fouten aan elkaar. Als u iets misdaan hebt tegenover uw vriend of buurman, moet u uw fout bekennen. Hij moet u dan spontaan vergeven. Dan moet u God om vergeving vragen want degene, die u verwond hebt, is Gods eigendom, en door hem te kwetsen, hebt u gezondigd tegen zijn Schepper en verlosser. De zaak wordt gebracht voor de enige ware middelaar onze grote Hogepriester, Die „in alle dingen op gelijke wijze is verzocht geweest, doch zonder te zondigen", Die „kan meevoelen met onze zwakheden"³ en Die ons kan reinigen van ge boze smet.

Wie zich niet voor God heeft vernederd en niet zijn schuld heeft bekend, heeft aan de eerste voorwaarde om aanvaard te worden niet voldaan.

Als we dat berouw, waar we nooit spijt van krijgen, nog niet hebben ervaren, en als we nog niet met oprechte innerlijke nederigheid en met een „gebroken geest" onze zonde hebben beleden, vol afschuw over het kwaad dat we deden, hebben we nooit echt verlangd naar vergeving van onze zonden, n als we daar nooit naar hebben verlangd, hebben we nog nooit Gods vrede gevonden.

De enige reden waarom onze zonden uit het verleden nog niet vergeven zijn, is, dat we niet bereid zijn onszelf te vernederen en gehoor te geven aan de voorwaarden, die we vinden in het Woord der waarheid. Er worden over deze zaak zeer duidelijke aanwijzingen gegeven.

Een schuldbelijdenis, of die nu in eenzaamheid of in aanwezigheid van anderen geschiedt, moet gemeend zijn en spontaan. De zondaar moet er niet toe geprest worden. Er mag geen sprake zijn van ondoordachtheid of nonchalance. Men mag hen, die geen besef hebben van het afschuwelijke karakter van de zonde, er niet toe dwingen. Een belijdenis, waarin het diepste innerlijk wordt blootgelegd, komt bij de God van oneindig erbarmen. De dichter van de Psalmen zegt: „De Here is nabij de gebrokenen van hart en Hij verlost de verslagenen van geest".⁴ Een echte belijdenis is altijd specifiek, d.w.z. noemt de zonden bij name. Deze zonden kunnen van dien aard zijn, dat ze alleen voor God gebracht moeten worden. Maar er kunnen ook verkeerde daden zijn, die aan mensen moeten worden beleden, die er door worden getroffen; of ze kunnen van dien aard zijn, dat ze in het openbaar moeten worden bekend. Maar elke belijdenis moet scherp omlind zijn en de zonden, die u begaan hebt, moet u met name noemen.

In de tijd van Samuël lieten de Israëlieten God in de steek. Zij ondervonden de gevolgen van de zonde. Zij hadden namelijk hun geloof in God verloren en hadden

het vermogen verloren om de macht en de wijsheid, waarmee Hij het volk regeerde te onderscheiden. Zij keerden zich af van de grote Heerser van het heelal en verlangden naar dezelfde regeringsvorm als de volkeren rondom hen hadden.

Voordat zij vrede vonden, beleden zij op deze wijze duidelijk hun schuld: „..... aan al onze zonden hebben wij nog kwaad toegevoegd door voor ons een koning te vragen".⁵ De zonde, waarvan zij overtuigd waren, moest uitdrukkelijk beleden worden. Hun ondankbaarheid drukte zwaar op hen en maakte dat ze van God verwijderd waren.

God aanvaardt een schuldbelijdenis niet als er geen sprake is van oprechte spijt en van een verandering. Bepaalde dingen in het leven moeten veranderd worden. Alles, waaraan God aanstoot neemt, moet worden weggedaan. Dat is het gevolg als men echt berouw heeft over de zonde.

Wat wij moeten doen, wordt ons heel duidelijk voorgehouden: „Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; leert goed te doen, tracht naar recht, houdt de geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, verdedigt de rechtszaak der weduwe".⁶ „.... de goddeloze geeft een pand terug, vergoedt het geroofde, handelt naar de inzettingen die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft - hij zal zeker leven, hij zal niet sterven".⁷ Paulus zegt over het berouw dat getoond moet worden: „Want zie toch, wat juist deze ervaring van droefheid naar Gods wil u gebracht heeft: welk een ernst, meer nog, verontschuldiging, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. Gij hebt in allen dele doen blijken, dat gij zuiver stond in deze zaak".⁸

Als de zonde het zedelijke onderscheidingsvermogen heeft vernietigd, ziet de zondaar zijn karaktergebreken niet en beseft hij ook niet de zwaarte van het kwaad, dat hij doet. Als hij zich niet buigt voor de kracht van de Heilige Geest, Die hem probeert te overtuigen, blijft hij voor een deel blind voor zijn zonden. Zijn schuldbelijdenis is niet oprecht en echt gemeend. Steeds als hij zijn schuld bekent, voegt hij er een verontschuldiging voor zijn handelwijze aan toe, met de verklaring dat, als er geen bepaalde omstandigheden waren geweest, hij datgene, waarvoor hij vermaand wordt, niet zou hebben gedaan.

Nadat Adam en Eva hadden gegeten van de verboden vrucht, hadden ze een gevoel van schaamte en verschrikking. Hun eerste gedachte was hoe ze een verontschuldiging konden vinden voor hun zonde, en hoe ze aan het doodsoordeel, dat dreigde, konden ontkomen.

Toen de Heer naar hun zonde vroeg, gaf Adam deels God en deels zijn vrouw de schuld en antwoordde hij: „De vrouw, die Gij aan mijn zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom gegeven en toen heb ik gegeten". En de vrouw schoof de schuld af op de slang met de woorden: „De slang heeft mij verleid en toen heb ik gegeten".⁹ Waarom maakte U ook de slang? Waarom stond U toe dat hij in Eden was? Dat waren de vragen, die in haar verontschuldiging van haar zonde lagen besloten en waarmee God verantwoordelijk werd gesteld voor hun val. Deze geest van zelfrechtvaardiging vond zijn oorsprong bij de vader van alle bedrog en is gemeengoed geworden bij alle zonen en dochters van Adam. Bekentenissen in die geest worden niet ingegeven door de goddelijke Geest en zijn voor God niet

aanvaardbaar. Echt berouw brengt een mens ertoe om zelf zijn schuld te dragen en er zonder bedrog of huichelarij voor uit te komen. Net als de arme tollenaar roept hij uit, zonder zelfs zijn ogen op te slaan: „God, wees mij arme zondaar genadig”. Wie zijn schuld erkent, wordt gerechtvaardigd, want Jezus' bloed pleit ten gunste van wie berouw heeft. De voorbeelden van echt berouw en echte verootmoediging in Gods Woord laten zien in welke geest belijdenis moet worden gedaan: zonder verontschuldiging voor de zonde, zonder pogingen tot zelfrechtvaardiging.

Paulus probeerde niet zichzelf in bescherming te nemen. Hij schildert zijn zonde in de donkerste schakering, en probeert zijn schuld niet te verkleinen. Hij zegt: „Ik heb velen van de heiligen in gevangnissen opgesloten, waartoe ik de macht van de over-priesters ontvangen had; en als zij zouden omgebracht worden, heb ik mijn stem eraan gegeven. En in alle synagogen trachtte ik hen dikwijls door toepassing van straffen tot lastering te dwingen en in tomeloze woede tegen hen heb ik hen vervolgd, tot zelfs in de buitenlandse steden”.¹⁰ Zonder aarzeling verklaart hij, dat „Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden, onder welke ik een eerste plaats inneem”.¹¹ Het nederige en gebroken hart, dat door oprecht berouw gedwee gemaakt is, zal iets van de liefde van God en van de prijs, die op Golgotha betaald werd, begrijpen. En zoals een zoon aan een vader, die hem liefheeft, zijn schuld belijdt, zo brengt iemand, die echt berouw heeft, zijn zonde voor God. Er staat geschreven: „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid”.¹²

Verwijzingen: 1 Spreuken 28:13; 2 Jacobus 5 : 16; 3 Hebreeën 4 : 15; 4 Psalm 34 : 19; 5 1 Samuël 12 : 19; 6 Jesaja 1 : 16, 17; 7 Ezechiël 33 : 15; 8 2 Corinthiërs 7 : 11; ' Genesis 3 : 12, 13; 10 Handelingen 26 : 10, 11; " 1 Timotheüs 1 : 15; 12 1 Johannes 1 : 9.

TOEWIJDING

God heeft beloofd: „Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart”.¹

Als niet het hele hart aan God gegeven wordt, kan in ons nooit die verandering plaatsvinden, waardoor we naar Zijn beeld worden hersteld. Van nature zijn we van God vervreemd. De Heilige Geest beschrijft onze toestand als volgt: „Dood in overtredingen en zonden”²; „Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid;” „er is niets gaaf”.³

We worden vastgehouden in de strik van de satan, „die hen gevangen hield”.⁴

God wil ons genezen, ons bevrijden. Maar omdat dit een totale verandering vergt, een vernieuwing van ons gehele wezen, moeten we onszelf helemaal aan Hem overgeven. De strijd tegen ons eigen-ik is de zwaarste strijd, die te strijden valt. Het ondergeschikt maken van het eigen-ik, het volledig onderwerpen van onze wil aan God, vraagt strijd. Maar men moet zich innerlijk aan God overgeven, voordat men de heilige vernieuwing kan ondergaan.

Het bestuur van God is niet, zoals de satan het laat voorkomen, op blinde onderwerping en onredelijke afhankelijkheid gebaseerd. Gods bestuur doet een beroep op het verstand en op het geweten. „Kom en laat ons tezamen richten”,⁵ is de uitnodiging van de Schepper aan de door Hem geschapen wezens. God buigt de wil van Zijn schepselen niet met geweld. Hij kan geen verering aanvaarden, die niet uit eigen wil en met verstand wordt gegeven. Een gedwongen onderwerping zou elke ontwikkeling van de geest of van het karakter in de weg staan. De mens zou daardoor slechts een robot zijn. En dat is niet de bedoeling van de Schepper. Het is Zijn wens dat de mens, het kroonstuk van Zijn scheppingsmacht, zich optimaal zal ontwikkelen. Hij laat ons zien hoe groot de zegeningen zijn, die Hij ons door Zijn genade wil geven. Hij nodigt ons uit om onszelf aan Hem te geven, opdat Hij Zijn wil in ons gestalte kan geven. Aan ons is de keuze gelaten of we bevrijd willen worden van de slavernij van de zonde, of dat we willen delen in de glorieuze vrijheid van de zonen van God.

Onszelf aan God geven, betekent dat we alles opgeven, dat ons van Hem kan scheiden. Daarom zegt de Zaligmaker: „Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, mijn discipel kunnen zijn”.⁶ Alles wat het hart van God zou kunnen afhouden moet opgegeven worden. De Mammon is voor velen een afgod. De liefde voor geld, het verlangen naar luxe, is de gouden keten, die hen aan de satan vastbindt. Anderen verafgoden status en wereldse eer. Een leven van gemakzucht, vrij van verantwoordelijkheid is de afgod van anderen. Maar deze banden van slavernij moeten worden doorbroken. We kunnen niet voor de helft aan de Heer en voor de helft aan de wereld toebehoren. We zijn alleen Gods kinderen, als we het helemaal zijn. Er zijn mensen, die zeggen dat ze God dienen, terwijl zij op hun eigen inspanningen vertrouwen bij het gehoorzamen aan Zijn wet, om zodoende een goed karakter te ontwikkelen en de zaligheid te verkrijgen. Deze mensen worden niet gedreven door een diep besef van de liefde van Christus. Zij pogen aan de plichten van het christelijk leven te voldoen, omdat ze denken dat

God dat van hen verlangt, als ze de hemel willen verdienen. Zo'n godsdienstigheid heeft geen waarde.

Als Christus in het hart woont, raakt men zo vervuld van Zijn liefde, van vreugde dat men met Hem in verbinding staat, dat men zich aan Hem vastklampt en terwijl men aan Hem denkt, wordt het eigen-ik vergeten. De liefde voor Christus wordt de motiverende kracht. Wie de uitnodigende liefde van God voelt, vraagt niet met hoe weinig men kan volstaan om aan de eisen van God te voldoen. Zo iemand vraagt niet naar de laagste maatstaf, maar probeert zijn wil volledig te richten naar die van zijn Verlosser.

Zijn vurige wens is om alles op te geven en hij laat zien, dat zijn belangstelling in verhouding staat tot de waarde van hetgeen hij nastreeft. Wie zegt dat hij in Christus gelooft, maar deze diepe liefde niet bezit, uit lege woorden, en verliest zich in droge en geestdodende vormen.

Vindt u het een te groot offer om alles aan Christus te geven? Stel uzelf de vraag: Wat heeft Christus voor mij opgegeven? De Zoon van God gaf alles - Zijn leven en liefde en lijden -voor onze verlossing. Kan het zijn, dat wij, de onwaardige objecten van Zijn liefde, onze harten aan Hem onthouden? Elk moment van ons leven hebben we deel gehad aan de zegeningen van Zijn genade en om deze reden alleen al kunnen we niet ten volle beseffen, hoe diep de onwetendheid en de ellende was, waaruit we zijn gered. Kunnen we op Hem zien, Die door onze zonden, werd doorstoken en desondanks Zijn liefde en Zijn offer afwijzen? Als we letten op de oneindige vernedering, die de Heer der heerlijkheid heeft ondergaan, zullen wij dan mopperen, omdat we het leven alleen door middel van strijd en zelfverloochening kunnen binnengaan?

In heel wat trotse harten rijst de vraag: „Waarom moet ik berouw tonen en nederig worden, voordat ik er zeker van kan zijn dat God mij heeft aanvaard?" Ik wijs u op Christus. Hij was zonder zonde en, meer nog dan dat: Hij was de hemelse Vorst, maar terwille van de mens is Hij tot zonde geworden. „En Hij werd onder de overtreders geteld, terwijl Hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft”⁷ Wat geven we eigenlijk op, als we alles geven? Een door zonde aangetast hart, dat we door Jezus laten zuiveren, laten reinigen door Zijn bloed en laten redden door zijn onvergelykbare liefde. En toch vindt men het moeilijk om alles op te geven! Ik schaam me er voor zoiets te horen of erover te schrijven. God vraagt ons niet om iets op te geven, dat goed is voor ons om te behouden. In alles wat Hij doet, heeft Hij het welzijn van Zijn kinderen op het oog. Was het maar zo dat allen, die niet voor Christus hebben gekozen, zouden beseffen dat Hij iets aan te bieden heeft, dat oneindig veel beter is dan datgene wat zij voor zichzelf zoeken. Een mens berokkent zichzelf het grootste nadeel en doet zichzelf een groot onrecht aan, als hij in zijn denken en handelen ingaat tegen de wil van God. Er kan geen echte vreugde worden gevonden, wanneer men de weg gaat, die verboden is door Hem, Die weet wat het beste is en Die het beste voorheeft met Zijn schepselen. Het pad van de overtreding is een pad van ellende en vernietiging.

Het is onjuist om te denken, dat God het fijn vindt om Zijn kinderen te zien lijden. De gehele hemel stelt belang in het geluk van de mens. Onze hemelse Vader sluit

de weg naar vreugde voor geen van Zijn schepselen af. De goddelijke eis is dat we al die verkeerde gewoonten mijden, die ons leed en teleurstelling brengen en die voor ons de deur van de blijdschap en van de hemel zouden sluiten. De Verlosser van de wereld aanvaardt de mensen zoals ze zijn, met al hun wensen, onvolmaakt-heden en zwakheden. Hij reinigt hen niet alleen van zonde en schenkt hen niet alleen verlossing door Zijn bloed, maar komt ook tegemoet aan het diepste verlangen van allen, die bereid zijn om Zijn juk, om Zijn last te dragen.

Hij wil graag vrede en rust geven aan allen, die tot Hem komen om het brood des levens in ontvangst te nemen. Hij vraagt van ons om alleen die dingen te doen, die ons brengen tot het hoogste geluk, dat onbereikbaar is voor de ongehoorzamen. Het echte leven, vol geluk, is innerlijk gelijkvormig te worden aan Christus, de hoop der heerlijkheid.

Veel mensen stellen de vraag: „Hoe kan ik mijzelf aan God overgeven?" U wilt uzelf aan Hem geven, maar u hebt niet genoeg innerlijke kracht; u bent slaaf van uw twijfel en u kunt niet loskomen van de gewoonten van uw zondige levenswijze. Uw beloften en besluiten zijn uiterst zwak. U kunt uw gedachten, uw neigingen, uw gevoelens niet in toom houden. U kent uw verbroken beloften en niet nagekomen toezeggingen en daardoor is uw vertrouwen en uw toewijding verzwakt en hebt u het gevoel dat God u niet kan aanvaarden. U behoeft echter niet te wanhopen. U moet oog krijgen voor de wilskracht waarover u beschikt. Dit is de stuwende kracht in de mens, de kracht om besluiten te nemen, om te kiezen. Alles hangt af van het juiste gebruik van de wil. God heeft de mens de mogelijkheid gegeven om te kiezen. Die mogelijkheid moet de mens gebruiken. U kunt uw hart niet veranderen. U kunt niet uit uzelf uw gevoelens op God concentreren. Maar u kunt kiezen om Hem te dienen. U kunt uw wil aan Hem geven. Hij zal dan in u bewerkstelligen, dat u datgene wenst te doen, dat naar Zijn wil is. Zo komt u geheel binnen de invloedsfeer van de Geest van Christus. Uw gevoelens zullen op Hem gericht zijn en uw gedachten zullen met Hem in overeenstemming zijn. Goed en heilig te willen zijn is uiteraard juist. Maar als u daar ophoudt, is dat van geen echte waarde. Velen zullen verloren gaan, terwijl zij de hoop en het verlangen hebben om christen te worden. Maar zij komen er niet toe om zich aan de wil van God te onderwerpen. Zij komen er niet toe om zonder uitstel te kiezen om christen te worden.

Door het juiste gebruik van de wil, ondergaat uw leven misschien een totale verandering. Als u uw wil aan Christus ondergeschikt maakt, sluit u een bondgenootschap met die macht, die boven alle overheden en machten uitgaat; u ontvangt kracht van boven om standvastig te blijven. Door u voortdurend te onderwerpen aan God, bent u in staat om het nieuwe leven, d.w.z. het leven uit het geloof, te leiden.

Verwijzingen:

1 Jeremia 29 : 13; 2 Epeziërs 2 : 1; 3 Jesaja 1 : 6; 4 2 Timotheüs 2 : 26; 5 Jesaja 1 : 18; 6 Lucas 14 : 33; 7 Jesaja 53 : 12.

GELOOF

Voordat uw geweten tot leven is gekomen door de Heilige Geest, bent u iets gaan ontdekken van het kwaad, dat in de zonde schuilt en van de macht, de schuld en de ellende, die daarbij hoort. U bekijkt de zonde met afschuw. U merkt, dat de zonde u van God heeft afgehouden en dat u gebonden bent door de macht van het kwaad. Hoe meer u vecht om te ontsnappen, hoe meer u uw eigen hulpeloosheid beseft. Uw motieven zijn onzuiver. Uw hart is onrein. U ziet in, dat uw leven gevuld is met egoïsme en zonde. U wilt graag vergeving ontvangen, gereinigd worden en vrijheid ontvangen. In harmonie te zijn met God, op Hem te lijken — hoe kunt u dat bereiken?

U hebt vrede nodig - de hemelse vergeving, innerlijke vrede en liefde. Met geld kan dit niet gekocht worden. Het verstand kan het niet verschaffen; met wijsheid valt het niet te bereiken. U moet alle hoop laten varen, dat u dit ooit in eigen kracht zou kunnen verkrijgen. Maar God biedt het u gratis aan, „zonder geld en zonder prijs”.¹ U kunt het bezitten, als u uw hand uitstrekt om het te pakken. De Heer zegt: „Al waren uw zonde als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”.² „Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste”.³ U hebt uw zonden beleden en er van harte afstand van genomen. U hebt besloten om uzelf aan God te geven. Ga dan nu naar Hem toe en vraag Hem of Hij uw zonde wil afwassen en u een nieuw hart wil geven. Geloof dan dat Hij dit gedaan heeft, omdat Hij het beloofd heeft. Dat is de les die Jezus de mensen tijdens Zijn verblijf op aarde leerde, dat we moeten geloven dat we de gave, die God ons belooft, hebben ontvangen. Jezus genas de mensen van hun ziekten, wanneer ze geloofden in Zijn kracht. Hij hielp hen met de dingen, die zij konden zien, om ze op die manier vertrouwen in Hem te geven, met betrekking tot die dingen, die zij niet konden zien. En zo bracht Hij hen er toe om te geloven in Zijn macht om zonden te vergeven. Dit zei Hij heel duidelijk, toen Hij de man genas, die verlamd was: „Opdat gij weten moogt, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven — toen zeide Hij tot de verlamde -: Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis”.⁴ En ook Johannes, de evangelist, zegt van de wonderen van Jezus: „deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam”.⁵ Van dit eenvoudige Bijbelverhaal van hoe Jezus de zieken genas, kunnen we leren hoe we kunnen geloven in Hem, wat de vergeving van onze zonden betreft. Laten we onze aandacht richten op de verlamde in Bethesda. De arme stakker was hulpeloos. Hij had zijn ledematen achtendertig jaar lang niet gebruikt. Toch vroeg Jezus hem: „Sta op, neem uw bed op en wandel”. De zieke man had kunnen zeggen: „Heer, als u mij gezond wilt maken, dan zal ik op uw woord gehoorzamen”. Maar nee, hij geloofde de woorden van Christus; hij geloofde dat hij gezond gemaakt was en hij probeerde het onmiddellijk. Hij wilde lopen en hij liep. Hij gehoorzaamde aan het woord van Christus en God gaf hem de kracht. Hij was gezond.

Op dezelfde manier gaat het met u als zondaar. U kunt de zonde uit uw verleden

niet goedmaken. U kunt uw hart niet veranderen en uzelf heiligen. Maar God belooft om dit allemaal te doen door Christus. U gelooft die belofte. U belijdt uw zonden en geeft uzelf aan God. U hebt de wil om Hem te dienen. Zo zeker als u deze wil hebt, zo zeker zal God Zijn woord aan u waarmaken. Als u de belofte gelooft — als u gelooft, dat u genezen en gereinigd bent — zorgt God er voor dat dit ook zo is. U bent gezond, zoals de verlamde van Christus de kracht kreeg om te lopen, toen hij geloofde, dat hij genezen was. Als u het gelooft dan is dit een feit. Wacht niet totdat u het gevoel hebt dat u gezond gemaakt bent, maar zeg: „Ik geloof het. Het is zo, niet omdat ik het voel, maar omdat God het beloofd heeft”. Jezus zegt: „Al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen en het zal geschieden”.⁶

Deze belofte is voorwaardelijk: we moeten bidden naar Gods wil. Maar het is de wil van God om ons van zonde te reinigen, om ons Zijn kinderen te maken en om ons in staat te stellen een heilig leven te leiden. We mogen dus om deze zegeningen vragen en geloven dat we ze krijgen. En we mogen God danken, dat we ze gekregen hebben. Het is ons voorrecht om naar Jezus toe te gaan en gereinigd te worden en om oog in oog te staan met de wet, zonder schaamte of schuldgevoelens. „Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn”.⁷

Voortaan bent u niet van uzelf. U bent gekocht voor een prijs. „Wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht... maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam”.⁸ Door eenvoudig in God te gaan geloven, heeft de Heilige Geest in uw hart nieuw leven gewekt. U bent een nieuwgeboren kind in Gods gezin en Hij houdt van u, zoals Hij van Zijn Zoon houdt. Nu u uzelf aan Jezus hebt gegeven, mag u niet daarop terugkomen en mag u niet van Hem weggaan. Elke dag moet u het herhalen: „Ik ben van Christus. Ik heb mijzelf aan Hem gegeven”. Vraag Hem, of Hij u Zijn geest wil geven en u door Zijn genade wil bewaren. Door uzelf aan God te geven en door in Hem te geloven, wordt u Zijn kind. U moet uw leven dus op Hem concentreren. De apostel zegt: „Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem”.⁹

Er zijn mensen, die schijnen te denken, dat ze een proeftijd hebben gekregen en dat ze aan de Heer moeten bewijzen, dat zij veranderd zijn, voordat zij aanspraak kunnen maken op Zijn zegen. Zij kunnen echter nu reeds op deze zegen rekenen. Zij moeten Zijn genade bezitten en de Geest van God moet hen helpen bij hun zwakheden, willen zij aan het kwaad weerstand kunnen bieden.

Jezus wil graag, dat we naar Hem toekomen zoals we zijn: zondig, hulpeloos en in een gevoel van afhankelijkheid. We mogen met al onze zwakheden naar Hem toekomen, met ons onverstand, met onze zondigheid en vol berouw aan Zijn voeten neervallen. Zijn heerlijkheid omringt ons met Zijn liefdevolle armen. Onze wonden worden verbonden en wij worden van alle onreinheid bevrijd.

Op dit punt schieten duizenden mensen te kort: zij geloven niet dat Jezus hen persoonlijk en afzonderlijk vergeving schenkt. Zij nemen God niet op Zijn woord. Het is echter het voorrecht van allen, die aan de voorwaarden voldoen, om er zeker van te zijn dat voor elke zonde vergeving in overvloedige mate beschikbaar is. Zet die bange gedachte, dat Gods beloften niet voor u bedoeld zijn, van u af. Zij zijn

bedoeld voor elke berouwvolle zondaar. Er is voor gezorgd, dat de kracht en de genade van Christus door dienstvaardige engelen bij elke gelovige worden gebracht. Niemand is zo zondig dat hij geen kracht, reinheid en rechtvaardigheid zou kunnen vinden in Jezus, Die ook voor hem gestorven is. Jezus staat klaar om de zondaar van zijn kleren, die vol vlekken zijn en vuil zijn door de zonde, te ontdoen en hem met de witte klederen van gerechtigheid te bekleden. Hij biedt hen aan om te leven in plaats van te sterven.

God behandelt ons niet op dezelfde manier als waarop wij, als beperkte mensen, elkaar behandelen: Hij koestert gedachten van genade en liefde en van het tederste medeleven. Hij zegt: „De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte zijn gedachten en hij bekere zich tot de Here, dan zal Hij Zich over hem ontfermen

43 ,

- en tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig".10 „Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel en uw zonden als een wolk".11 „Want Ik heb geen welgevallen aan de dood van wie sterven 'moet, luidt het woord van de Here Here; daarom bekeert u, opdat gij leeft".12

Satan staat klaar om ons de heerlijke, goddelijke zegeningen te ontnemen. Hij wil de mens elk glimpje hoop en elke lichtstraal ontnemen. Maar u moet niet toelaten, dat hij dit doet. Leen uw oor niet aan de verleider, maar zeg: „Jezus stierf, opdat ik zou leven. Hij houdt van mij en wil niet dat ik verloren zal gaan. Ik heb een hemelse Vader, Die meevoelt. En hoewel ik Zijn liefde heb misbruikt en de zegeningen, die Hij mij gaf, heb verspild, sta ik op en ga ik tot mijn Vader en zeg: „Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners". De gelijkenis vertelt ons hoe de zwerfer ontvangen zal worden: „En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kustte hem".13

Maar hoe teer en aangrijpend deze gelijkenis ook mag zijn, toch wordt hierin de oneindige liefde van de hemelse Vader nog onvoldoende uitgedrukt. De Heer verklaart via Zijn profeet „Ja, Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken in goedertierenheid".14 Terwijl de zondaar nog ver verwijderd is van het huis van de Vader en zijn bezit verspilt in een vreemd land, gaat het hart van de Vader naar hem uit. En elk verlangen, dat in het binnenste is gewekt, om tot God terug te keren, is het gevolg van het zachte pleiten van Zijn Geest, Die de afgewekene ertoe probeert te brengen, ja, hem smeekt en trekt om het liefdevolle hart van de Vader op te zoeken.

Als u de rijke beloften van de Bijbel voor u ziet, kunt u dan plaats geven aan twijfel? Kunt u geloven dat, als de arme zondaar graag wil terugkeren, de Heer hem er in Zijn strengheid van weerhoudt om vol berouw voor Hem te knielen? Weg met zulke gedachten! Niets kan uw eigen hart meer kwaad doen, dan er zulke gedachten op na te houden over onze hemelse Vader. Hij haat de zonde, maar Hij houdt van de zondaar en Hij gaf Zichzelf in Jezus Christus, opdat allen, die dat wensen gered

wouden kunnen worden en de eeuwige zaligheid in het koninkrijk der heerlijkheid kunnen bezitten. Hoe had Hij in krachtiger of liefdevoller bewoording Zijn liefde voor ons kunnen uiten als in deze woorden, die Hij koos: „Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet".15

Zie omhoog, u, die twijfelt en beeft. Jezus leeft om voor ons te bemiddelen. God zij gedankt voor de gave van Zijn lieve Zoon. Bid, dat Hij niet tevergeefs voor u gestorven mag zijn. De Geest nodigt u op dit moment uit. Kom met uw hele hart tot Jezus. U mag aanspraak maken op Zijn zegen.

Denk er aan, wanneer u de beloften naleest, dat deze uitingen zijn van onuitsprekelijke liefde en medelijden. Het grote hart van oneindige liefde gaat in grenzeloos erbarmen uit naar de zondaar. „En in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed de vergeving van de overtredingen".16 Ja, geloof slechts dat God' u helpt! Hij wil het beeld van Zijn wezen in de mens vernieuwen. Als u vol berouw naar Hem toegaat en uw zonden belijdt, zal Hij tot u komen met genade en vergeving.

Verwijzingen:

1 Jesaja 55 : 1; 2 Jesaja 1 : 18; 3 Ezechiël 36 : 26; 4 Mattheüs 9 : 6; 5 Johannes 20 : 31; « Marcus 11 : 24; 7 Romeinen 8-1-1 Petrus 1 : 18, 19; 9 Colossenzen 2 : 6; 10 Jesaja 55 • 7' 1T Jesaja 44 : 22; 12 Ezechiël 18 : 32; 13 Lucas 15 • 18-20: 14 Jeremia 31 : 3; 15 Jesaja 49 : 15; 16 Epheziërs 1-7

DE PROEF

„Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen".¹ Iemand is misschien niet in staat om de precieze tijd of plaats van zijn bekering aan te geven of om alle omstandigheden, waaronder het bekeringsproces zich afspeelde, helemaal na te gaan, maar dat wil niet zeggen dat hij niet bekeerd kan zijn. Christus zei tegen Nicodemus: „De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat: zó is een ieder, die uit de Geest geboren is".² De wind is onzichtbaar. Toch zijn de gevolgen van de wind duidelijk zichtbaar en voelbaar. Op deze wijze werkt de Geest van God in op het menselijk hart. Die regenererende kracht, die geen menselijk oog kan zien, doet in het innerlijk van de mens nieuw leven ontstaan: een nieuw wezen wordt geschapen naar het beeld van God. Het werk van de Geest gebeurt in stilte. Het gaat onmerkbaar, maar de gevolgen zijn overduidelijk. Wanneer het hart vernieuwd is door Gods Geest, zal het leven van dat feit blijk geven. Hoewel we zelf niets kunnen doen om onze harten te veranderen en om onszelf in overeenstemming te brengen met God, en hoewel we in geen enkel opzicht op onszelf of onze eigen goede werken moeten vertrouwen, zal toch ons leven openbaren of de genade van God in ons woont. In ons karakter, in onze gewoonten, in wat we nastreven zal verandering gezien worden. Er zal een duidelijk en onbetwistbaar contrast zijn tussen wat geweest is en wat is. Het karakter wordt niet geopenbaard in goede daden of wandaden, die af en toe verricht worden, maar in de tendens die blijkt uit onze woorden en daden van elke dag.

Het is waar dat er uiterlijk sprake kan zijn van een correct gedrag zonder de vernieuwende kracht van Christus. Het verlangen naar invloed en de wens om door anderen gewaardeerd te worden, kan leiden tot een goed geordend leven. Gevoel voor eigenwaarde kan ons ertoe brengen om de kwade schijn te vermijden. Een egoïstisch hart kan genereuze daden verrichten. Hoe kunnen we dan vaststellen aan welke kant we staan? Wie bezit ons hart? Bij wie zijn onze gedachten? Over wie spreken we graag? Als we van Christus zijn, zijn onze gedachten bij Hem en is Hij het onderwerp van onze diepste gedachten. Alles wat we hebben en wat we zijn, is aan Hem gewijd. We verlangen ernaar om Zijn beeld te dragen, Zijn geest te ademen, Zijn wil te volgen en Hem in alle opzichten plezier te doen. Wie een nieuw schepsel wordt in Christus, zal de „vruchten van Geest" voortbrengen: „liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing".³

Hij gaat niet langer te werk naar zijn vroegere impulsen, maar door het geloof in de Zoon van God zal hij Zijn voetstappen volgen, Zijn karakter weerspiegelen en zichzelf reinigen, zoals Hij rein is. Van de dingen, die hij eens verafschuwde, houdt hij nu, en hij haat nu de dingen, waarvan hij eens hield. Wie trots was en zelfverzekerd, krijgt een nederig hart. Wie verwaand en laatdunkend was, wordt ernstig en ingetogen. De dronkaard laat zijn gewoonten varen en wie het niet zo nauw nam, wordt gewetensvol. De lege gewoonten en het navolgen van de wereldse modeverschijnselen worden opzij geschoven. Een christen zoekt niet naar

„uiterlijke versiering", maar naar „de verborgen mens uws harten, met de onvergankelijke tooi van een zachtmoedigen en stillen geest".⁴

Er is geen sprake van echt berouw, als er geen hervorming tot stand komt. Pas als de zondaar zijn belofte nakomt, teruggeeft wat hij iemand ontnam, zijn zonden belijdt en God en zijn medemensen liefheeft, kan hij er zeker van zijn, dat hij uit de dood overgegaan is tot het leven.

Als wij als dwalende, zondige wezens tot Christus gaan en deel krijgen aan Zijn vergevende genade, ontluikt de liefde in ons hart. Elke last wordt licht, want het juk, dat Christus ons oplegt, is licht. Plicht wordt een genoegen en een offer een reden tot blijdschap. De weg, die voor die tijd in duisternis scheen te zijn gehuld, wordt nu verlicht door de stralen van de Zon der Gerechtigheid.

Het liefelijke karakter van Christus zal in Zijn volgelingen worden herkend. Het was voor Hem een vreugde om Gods wil te doen. Liefde voor God, een ijveren voor Zijn heerlijkheid, was de overheersende kracht in het leven de Zaligmaker. Het hart, dat niet toegewijd is, kan hiervan niet de bron zijn en kan dit niet voortbrengen. Dit is alleen te vinden in het hart, waarin Jezus regeert. „Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad".⁵ In het hart dat vernieuwd is door de goddelijke genade, is liefde het grondbeginsel van de daad. Het karakter wordt erdoor gevormd, de hartstochten worden erdoor beheerst, vijandschap wordt erdoor onderdrukt, en de gevoelens worden veredeld. Wanneer deze liefde gekoesterd wordt, wordt het leven aangenaam en gaat er een verfijnde invloed van uit. Voor twee fouten zullen Gods kinderen — vooral als ze er pas toe zijn gekomen om op Zijn genade te gaan vertrouwen — zich moeten hoeden.

Over de eerste is reeds gesproken, nl. het zien op eigen werken en het vertrouwen, dat zij zelf iets kunnen doen om in overeenstemming te geraken met God. Wie probeert heilig te worden door de wet te houden in eigen kracht, probeert het onmogelijke. Alles wat een mens zonder Christus kan doen, is besmeurd met zelfzuchtigheid en zonde. Alleen de genade van Christus kan ons, door het geloof, heiligen.

De andere fout die daaraan tegenovergesteld, maar daarom niet minder gevaarlijk is, is de mening, dat het geloof in Christus de mens ontslaat van de verplichting om de wet te houden. Want, zo zegt men, omdat we alleen door het geloof deel krijgen aan de genade van Christus, hebben onze werken geen invloed op onze verlossing. Houd hierbij in het oog, dat gehoorzaamheid niet alleen maar een uiterlijke aangelegenheid is, maar een dienst die in liefde wordt bewezen.

In de wet van God wordt het wezen van God uitgedrukt. Het fundamentele beginsel van de liefde krijgt in de wet gestalte. Daarom is de wet de basis van Zijn regering, zowel in de hemel als op de aarde.

Als ons hart is vernieuwd naar het beeld van God, als de goddelijke liefde in ons is ingeplant, zal dan Gods wet niet ten uitvoer worden gebracht in ons leven? Wanneer het beginsel van de liefde in het hart is ingeplant, wanneer de mens is vernieuwd naar het beeld van zijn Schepper, wordt de belofte van het nieuwe verbond werkelijkheid: „Ik zal mijn wetten in hun harten leggen, en die ook in hun verstand schrijven".⁶ En als de wet in het hart geschreven staat, zal deze dan niet

vorm geven aan het leven? Gehoorzaamheid — dienst en toewijding in liefde — is het ware teken van het discipel - zijn. De Schrift zegt: „Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren”.⁷ „Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet”.⁸ Het geloof ontslaat de mens niet van zijn verantwoordelijkheid, maar juist door het geloof krijgen wij deel aan Christus' genade, die ons in staat stelt om gehoorzaam te zijn. Wij verdienen de zaligheid niet door onze gehoorzaamheid. De zaligheid is een geschenk van God, dat door het geloof ontvangen wordt. Maar gehoorzaamheid is de vrucht van geloof. „En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde. Een ieder die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend”.⁹ Dit is de eigenlijke proef. Als we in Christus blijven, als de liefde van God in ons woont, zijn onze gevoelens, onze gedachten en daden in overeenstemming met de wil van God, zoals we die vinden in de voorschriften van Zijn heilige wet. „Kinderkens, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is.”¹⁰ De norm van Gods heilige wet, zoals die vorm gekregen heeft in de tien voorschriften van de Sinaï, bepaalt wat rechtvaardigheid is.

Dat zogenaamde geloof in Christus, dat voorgeeft de mens te verlossen van de plicht tot gehoorzaamheid aan God, is geen geloof, maar een blijk van arrogantie. „Want door genade zijt gij behouden, door het geloof”.¹¹ Maar het geloof is, „indien het niet met werken gepaard gaat, ... op zichzelf genomen, dood”.¹² Jezus zei van Zichzelf, voordat Hij naar de aarde kwam: „Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste”.¹³ En vlak voordat Hij weer naar de hemel opsteeg, verklaarde Hij: „gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde”.¹⁴ De Schrift zegt: „En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij zijn geboden bewaren... Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft”.¹⁵ „Daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden”.¹⁶

De voorwaarde, waarop men het eeuwige leven ontvangt, is nog steeds dezelfde als altijd — dezelfde als in het Paradijs, vóór de zondeval van onze eerste ouders — volledige gehoorzaamheid aan Gods wil, volledige rechtvaardiging. Als het eeuwige leven op de een of andere afgezwakte voorwaarde zou worden gegeven, zou het geluk van het gehele universum in gevaar komen. De zonde, met al zijn ellendige en treurige gevolgen, zou daardoor een blijvend karakter kunnen krijgen. Adam kon, vóór de zondeval, een rechtschapen karakter ontwikkelen door gehoorzaam te zijn aan Gods wet. Maar hij faalde erin om dit te doen, en als gevolg van zijn zonde hebben wij een gevallen natuur en kunnen wij onszelf niet rechtvaardig maken. Omdat we zondig zijn en onheilig, zijn we niet in staat om een heilige wet volledig te houden. We hebben geen gerechtigheid van onszelf, waardoor we aan de eisen van Gods wet gehoor kunnen geven. Maar Christus heeft voor een uitweg gezorgd. Hij ondervond op aarde dezelfde moeilijkheden en verzoeking die wij ook hebben. Maar Zijn leven was zonder zonde. Hij stierf voor ons. Nu biedt Hij ons aan, om onze zonden op Zich te nemen en ons Zijn

gerechtigheid te geven. Als u uzelf aan Hem geeft en Hem aanvaardt als uw Zaligmaker, wordt u, hoe zondig uw leven ook geweest mag zijn, ter wille van Hem, als gerechtvaardigd aangemerkt. Het karakter van Christus neemt de plaats van uw karakter in en u wordt door God aanvaard, alsof u nooit had gezondigd. Maar meer dan dit: Christus verandert het hart. Door het geloof woont Hij in uw hart. Door het geloof en door een voortdurende onderwerping van uw wil aan Hem, moet u deze verbinding in stand houden. Zo lang u dit doet, zal Hij u er toe aanzetten om dat te willen doen, wat volgens Zijn wil is. U kunt dus zeggen: „En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor Mij heeft overgegeven”.¹⁷ En zo sprak Jezus ook tot Zijn discipelen: „Gij zijt het niet, die spreekt, doch het is de Geest uws Vaders, die in u spreekt”.¹⁸

Als Christus in u werkt, zult u dezelfde geest openbaren en dezelfde werken doen — werken van gerechtigheid en gehoorzaamheid.

We hebben dus vanuit onszelf geen enkele reden om op te scheppen. We hebben geen aanleiding om onszelf te verheffen. Onze enige reden tot hoop is de gerechtigheid, die Christus ons heeft toegerekend en datgene, dat door Zijn Geest in en door ons gedaan wordt.

Er is een onderscheid, dat we in gedachten moeten houden, als we over geloof spreken. Er is een soort „geloof”, dat in geen enkel opzicht met echt geloof te maken heeft. Het bestaan van God en Zijn kracht, het feit dat Zijn woord waarheid is, zijn dingen die zelfs de satan en zijn aanhangers in hun hart niet kunnen ontkennen. De Bijbel zegt: „Dat geloven de boze geesten ook en zij sidderen”.¹⁹ Maar dat is geen echt geloof. Alleen als er niet alleen geloof is in Gods woord, maar ook onderwerping aan Zijn wil, als het hart aan Hem is overgegeven, het gevoel op Hem gericht is, is er sprake van geloof — geloof dat door liefde werkt en het innerlijk reinigt. Door dit geloof wordt het hart vernieuwd naar het beeld van God. En het hart dat in zijn onvernieuwde toestand niet aan de wet van God onderworpen was — niet onderworpen kon zijn — scheidt nu plezier in de heilige voorschriften van de wet en roept met de dichter van de Psalmen uit: „Hoe lief heb ik uw wet! Zij is mijn overdenking de ganse dag”.²⁰ En de gerechtigheid van de wet wordt in ons, „die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest”,²¹ vervuld.

Er zijn mensen, die kennis hebben gemaakt met de vergevende liefde van Christus en die graag kinderen van God willen zijn. Maar zij beseffen dat hun karakter onvolmaakt is, dat hun leven vol fouten is en zij zijn geneigd om eraan te twijfelen of hun hart wel vernieuwd is door de Heilige Geest. Tegen hen zou ik willen zeggen: Ga niet weg in wanhoop! Wij zullen ons heel vaak in tranen moeten buigen aan de voeten van Jezus, vanwege onze tekortkomingen en fouten. Maar we behoeven niet de moed te verliezen. Zelfs als we door de vijand worden overwonnen, worden wij niet door God verworpen en laat Hij ons niet in de steek. Nee! Christus zit aan Gods rechterhand en bemiddelt voor ons. De geliefde apostel Johannes zei: „Dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de

rechtvaardige".²² En vergeet de woorden van Jezus niet: „De Vader Zelf heeft u lief".²³ Hij wil de band met u herstellen en verlangt ernaar om Zijn eigen zuiverheid en heiligheid in u weerspiegelt te zien. Als u uzelf maar aan Hem overgeeft, zal Hij, Die een goed werk in u begonnen is, dat voortzetten tot de dag van Jezus Christus. Bid nog ernstiger en versterk uw geloof. Als wij zo ver zijn, dat wij geen vertrouwen meer stellen op onze eigen kracht, laten wij dan vertrouwen op de kracht van onze Verlosser. Dan zullen we Hem prijzen, Die onze Verlosser is.

Hoe dichter u bij Jezus komt, hoe gebrekiger u in uw eigen ogen schijnt. Uw inzicht wordt scherper en uw onvolmaaktheden steken duidelijk en scherp af tegenover Zijn volmaakte natuur. Hierin vindt u een bewijs, dat de verleidingen van de satan hun kracht hebben verloren, en dat u de invloed ondervindt van de levendmakende Geest.

Alleen als iemand zijn eigen zondigheid beseft, kan in zijn hart een diepgewortelde liefde voor Jezus wonen. Wanneer men innerlijk door de genade van Christus veranderd is, kan men bewondering hebben voor Zijn goddelijke karakter. Maar als we onze eigen zedelijke vervorming niet zien, is dat een onmiskenbaar bewijs, dat wij nog geen zicht hebben gekregen op Christus' schoonheid en uitnemendheid.

Hoe minder wij in onszelf ontdekken dat de moeite waard is, hoe meer waardevolle dingen wij zullen ontdekken in de oneindige reinheid en beminnelijkheid van de Zaligmaker. Het besef van onze eigen zondigheid drijft ons naar Hem, Die vergeving kan schenken. En als wij onze hulpeloosheid beseffen en het van Christus verwachten, zal Hij Zichzelf in kracht openbaren. Hoe meer ons gevoel van afhankelijkheid ons naar Hem en het Woord van God toedrijft, des te verhevener is onze blik op Zijn karakter en des te meer zullen wij Zijn beeld weerspiegelen.

Verwijzingen:

1 2 Corintiërs 5 : 17; 2 Johannes 3 1 Petrus 3 : 3, 4; 5 1 Johannes 4 1 Johannes 5 : 3; 8 1 Johannes 2 : 8; : 19; 4; 9 3 Galaten 5 : 22, 23; 6 Hebrëeën 10 : 16; 1 Johannes 3 : 5, 6; 410 1 Johannes 3 : 7; J1 Epheziërs 2 : 8; 12 Jacobus 2 : 17; 13 Psalm 40 : 9; 14 Johannes 15 : 10; 15 1 Johannes 2 : 3-6; 16 1 Petrus 2 : 21; 17 Galaten 2 : 20; 18 Mattheüs 10 : 20; 19 Jacobus 2 : 19; 20 Psalm 119 : 97; 21 Romeinen 8 : 4; 22 1 Johannes 2 : 1; 23 Johannes 16 : 27.

GROEIEN

De verandering van ons hart, waardoor wij kinderen van God worden, wordt in de Bijbel „geboorte" genoemd. Ook wordt de vergelijking gemaakt met het ontkiemen van het goede zaad, dat door de landbouwer werd uitgestrooid. Op soortgelijke manier moeten degenen, die als „pasgeboren kinderen" pas tot Christus bekeerd zijn, „opwassen"¹ tot volwassen mannen en vrouwen in Christus. Zij moeten, net als het goede zaad dat op de akker werd gestrooid, groeien en vrucht dragen. Jesaja zegt: „En men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des Heren, tot zijn verheerlijking"²

Zo zijn er illustraties uit het dagelijkse leven, die ons de wonderbare waarheden van het geestelijk leven leren begrijpen. Alle wijsheid en kundigheid, waarover de mens beschikt, is niet in staat om zelfs het kleinste voorwerp in de natuur tot leven te brengen. Alleen door het leven, dat van God afkomstig is, en dat God zelf toebedeelt, kunnen planten of dieren leven. En ook alleen door het leven, dat van God komt, kan het geestelijk leven in het menselijk hart worden gewekt. Tenzij iemand geboren is „van omhoog",³ kan hij het leven, dat Jezus kwam brengen, niet ontvangen.

Wat de groei betreft, is het precies zoals met het leven. God doet een knop ontluiken en laat een vrucht uit een bloem voortkomen. Door Zijn kracht komt het zaad tot ontwikkeling; „eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar".⁴ De profeet Hosea zegt over Israël dat „hij zal bloeien als een lelie". „Zij zullen weer koren verbouwen. Ja, zij zullen bloeien als een wijnstok".⁵

Jezus vraagt ons te kijken naar de lelies, om te zien hoe zij groeien.⁶ De planten en bloemen groeien niet als gevolg van hun eigen zorg of inspanning, maar door datgene in ontvangst te nemen, dat God heeft gegeven om tot hun leven te dienen. Een kind kan niet door eigen bezorgdheid of inspanning iets aan zijn lengte toevoegen. Evenmin kunt u door uw eigen bezorgdheid of pogingen uzelf tot geestelijke groei brengen. Een plant, en ook een kind, groeit, doordat hij uit zijn omgeving opneemt wat hem tot leven dient: lucht, zonneschijn en voedsel. Wat deze gaven van de natuur betekenen voor een dier of een plant, is Christus voor wie op Hem vertrouwen. Hij is voor hen een „eeuwig licht"⁷ en „een zon en schild".⁸ Hij zal zijn als „de dauw voor Israël".⁹ „Hij zij als de regen die neerdaalt op het grasland".¹⁰ Hij is het levende water, „het brood Gods, dat uit de hemel nederdaalt en aan de wereld het leven geeft".¹¹ In de onmeetbare gave van Zijn Zoon, heeft God de gehele wereld omgeven met een krans van genade. Deze is even echt als de dampkring rond de aardbol. Allen die verkiezen om deze levengevende atmosfeer in te ademen, ontvangen het leven en groeien op tot volwassen mannen en vrouwen in Christus Jezus.

Zoals de bloem zich richt naar de zon, zodat de heldere stralen zijn

schoonheid en symmetrie vergroten, moeten wij ons richten naar het beeld van Jezus.

Jezus leert ons hetzelfde, als Hij zegt: „Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft... Zonder Mij kunt gij niets doen”.¹² Om een heilig leven te kunnen leiden, bent u afhankelijk van Christus, zoals een tak voor zijn groei en vruchtbaarheid afhankelijk is van de stam, waarmee hij verbonden is. U bezit niet de kracht om verleidingen te weerstaan, of om in genade en heiliging te groeien. Als u in Hem blijft, zal het u goed gaan. Als u uw leven van Hem ontvangt, zult u niet verdorren of onvruchtbaar blijven. U zult zijn als een boom, die aan het water is geplant.

Velen hebben de gedachte, dat zij een deel van het werk zelf moeten doen. Zij hebben hun vertrouwen gevestigd op Christus wat de vergeving van hun zonden betreft, maar nu proberen zij in eigen kracht op de juiste manier te leven. Zulke pogingen lopen op niets uit. Jezus zegt: „Zonder Mij kunt u niets doen”. Onze groei in genade, onze vreugde en onze bruikbaarheid: het is allemaal afhankelijk van onze band met Christus. Het is alleen door middel van contact met Hem, dagelijks en zelfs ieder uur — door in Hem te blijven — dat wij in genade kunnen toenemen. Hij is niet alleen de oorsprong van ons geloof, maar ook Degene, Die het volmaakt. Christus is de eerste en de laatste, altijd.

Hij moet bij ons zijn, niet alleen aan het begin en aan het einde van onze reis, maar bij elke stap onderweg. David zegt: „Ik stel mij de Here bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet”.¹³

Stelt u zich de vraag: „Hoe blijf ik in Christus?” Het is op dezelfde wijze als u Hem eerst hebt aangenomen. „Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem”.¹⁴ „De rechtvaardige zal uit geloof leven”.¹⁵ U hebt uzelf aan God gegeven, om helemaal van Hem te zijn, om Hem te dienen en te gehoorzamen, en u hebt Christus als uw Zaligmaker aangenomen. U was zelf niet in staat om verzoening te bewerkstelligen voor uw zonden en om uw hart te veranderen. Maar u hebt uzelf aan God overgegeven, want u was ervan overtuigd, dat Hij terwille van Christus dat allemaal voor u had gedaan. Door het geloof werd u Christus' eigendom, en door het geloof moet u nu opgroeien in Hem. Het is een zaak van geven en nemen. U moet alles geven — uw hart, uw wil, uw dienstwilligheid. U moet uzelf aan Hem geven in het gehoorzamen aan al Zijn eisen. Maar u moet tegelijk alles ontvangen: Christus, Zijn zegeningen in alle volheid, Zijn aanwezigheid in uw hart, uw sterkte, uw gerechtigheid, uw eeuwige Helper — om kracht te krijgen om te gehoorzamen.

Wijd uzelf 's morgens aan God. Doe dat het allereerste. Laat uw gebed zijn: „Aanvaard mij, Heer, helemaal als de uwe. Ik leg al mijn plannen voor uw voeten. Gebruik mij vandaag in uw dienst. Blijf bij mij en laat al mijn werk in u gedaan worden”. Dit is een dagelijkse aangelegenheid. Wijd uzelf elke morgen, voor het begin van een nieuwe dag, aan God. Onderwerp al uw plannen aan Hem met de bereidheid om ze, al naar gelang Zijn voorzienigheid aangeeft, op te geven of uit te

voeren. Zo kunt u elke dag uw leven in Gods handen leggen en zal uw leven meer en meer gevormd worden naar het voorbeeld van het leven van Christus.

Een leven in Christus is een leven vol rust. Misschien is er geen gevoel van extase, maar er is wel een blijvend, vredig vertrouwen. Uw hoop is niet gevestigd op uzelf, maar op Christus. Uw zwakheid is gekoppeld aan Zijn kracht, uw onwetendheid aan Zijn wijsheid, uw zwakheid aan Zijn blijvende macht. U moet dus niet zien op uzelf, en uw gedachten moeten zich niet met uzelf bezighouden, maar u moet zien op Christus. Laat uw geest zich bezighouden met Zijn liefde en met de schoonheid en volmaaktheid van Zijn karakter. Christus in Zijn vernedering, Christus in Zijn zuiverheid en heiligheid, Christus in Zijn oneindige liefde — dat is het onderwerp voor meditatie. Als u Hem liefhebt, en in volledige afhankelijkheid van Hem Zijn voorbeeld volgt, wordt u naar Zijn beeld veranderd. Jezus zegt: „Blijft in Mij”. Dit zijn woorden van rust, stabiliteit en vertrouwen. Ook als volgt nodigt Hij ons uit: „Komt tot Mij... en Ik zal u rust geven”.¹⁶ De woorden van de dichter van de Psalmen geven uiting aan dezelfde gedachte: „Wees stil voor de Here en verbeid Hem”.¹⁷ en Jesaja geeft de verzekering: „in stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn”.¹⁸ Deze rust wordt niet gevonden in nietsdoen. In de uitnodiging van de Zaligmaker wordt de belofte van rust verbonden met een oproep tot werken: „Neemt Mijn juk op u... en gij zult rust vinden voor uw zielen”.¹⁹ Het hart, dat volledige rust vindt in Hem, zal het ijverigst en het actiefst zijn in het werken voor Hem. Als de geest van de mens op het eigen-ik is gericht, is hij afgewend van Christus, de Bron van kracht en leven. Daarom probeert de satan onafgebroken de aandacht af te houden van de Zaligmaker, om zo de eenheid en de band met Christus te voorkomen. De plezierige dingen van de wereld, de zorgen van het leven, moeilijkheden en verdriet, de fouten van anderen, of uw eigen fouten en tekortkomingen — op één van deze of op al deze dingen probeert hij uw aandacht te richten. Maar laat u niet verleiden door zijn slimheid ... Te vaak brengt hij velen, die echt gewetensvol zijn en die voor God willen leven, ertoe om zich bezig te houden met eigen fouten en zwakheden. Door hen van Christus te scheiden, hoopt hij de overwinning te behalen. We moeten ons eigen-ik niet tot middelpunt maken en vol angst en zorg zijn over de vraag of we behouden zullen worden. Dat alles is er de oorzaak van dat het hart zich afwendt van de Bron van onze kracht. Laat God over uw hart waken en geloof in Hem. Spreek over Jezus en denk aan Hem. Laat uw eigen-ik in Hem opgaan. Laat alle twijfel varen. Zet uw vrees van u af. Zeg met de apostel Paulus: „Voorzover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven”.²⁰ Vind uw rust in God. Hij is in staat om hetgeen u aan Hem hebt toevertrouwd, te bewaren. Als u uzelf in Zijn hand laat, zal Hij u er doorheen brengen, als „meer dan een overwinnaar, door Hem die u heeft liefgehad”.

Toen Christus de menselijke natuur aannam, verbond Hij zich met de mensheid met een liefdesband, die nimmer verbroken kan worden door enige macht, uitgezonderd de eigen keuze van de mens. De satan zal ons steeds verleiden en ons ertoe aanzetten om deze band te verbreken — om de keus te maken ons te scheiden van Christus. Op dit punt moeten wij op onze hoede zijn, moeten wij ons inspannen en

bidden, opdat niets ons ertoe mag brengen om een andere meester te kiezen. Want het staat ons altijd vrij om dat te doen. Laat ons onze ogen gevestigd houden op Christus. Dan zal Hij ons behoeden. Als we op Jezus zien, zijn we veilig. Niets kan ons uit Zijn hand rukken. Als we steeds naar Hem kijken, worden we veranderd „naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is".²¹

Op deze manier kwamen de discipelen zo ver, dat zij op hun dierbare Zaligmaker gingen lijken. Als de discipelen naar Jezus' woorden luisterden, beseften zij, dat zij Hem nodig hadden. Zij zochten en zij vonden en zij volgden Hem. Zij waren bij Hem, in hetzelfde huis, aan tafel, in de eenzaamheid, in het veld. Zij waren bij Hem, als leerlingen bij hun Meester, en ontvingen dagelijks van Zijn lippen de lessen over de heilige waarheid. Zij zagen op Hem, zoals dienaren op hun heer zien, om te horen wat hun plicht was. Deze discipelen waren mannen „zoals wij".²² Zij waren verwickeld in dezelfde strijd tegen de zonde als wij. Zij hadden dezelfde genade nodig om een heilig leven te kunnen leiden.

Zelfs Johannes, de beminde discipel, die het volledigste het beeld van de Zaligmaker weerspiegelde, bezat dit beminnelijke karakter niet van nature. Niet alleen liet hij zich gelden en was hij uit op eer, maar hij was ook ongeduldig en kon geen kritiek verdragen. Maar toen het karakter van Hem, Die Goddelijk was, hem duidelijk werd, zag hij zijn eigen tekort en stemde deze kennis hem tot nederigheid. De sterkte en het geduld, de kracht en de tederheid, de majesteit en de zachtmoedigheid, die hij in het dagelijks leven van de Zoon van God zag, vulden hem innerlijk met bewondering en liefde. Elke dag voelde hij zich in zijn hart meer tot Christus aangetrokken, totdat hij zijn eigen-ik in liefde voor zijn Meester vergat. Zijn haatdragende en eerzuchtige aard werd onderworpen aan de vormende kracht van Christus. De herscheppende invloed van de Heilige Geest vernieuwde zijn hart. De kracht van Christus' liefde bracht een verandering in het karakter teweeg. Dit is het zekere resultaat van eenheid met Jezus. Als Christus in het hart woont, wordt iemands aard geheel veranderd. De Geest van Christus, Zijn liefde, maakt het hart gevoelig, onderwerpt het innerlijk en heft de gedachten en verlangens op tot God en de hemel.

Toen Christus ten hemel voer, bleef het gevoel van Zijn tegenwoordigheid bij Zijn volgelingen achter. Het was een persoonlijke tegenwoordigheid, vol van liefde en licht. Jezus, de Zaligmaker, die met hen had gewandeld en gepraat en met hen had gebeden, Die tot hun hart gesproken had met de boodschap van hoop en troost, was van hen weggenomen naar de hemel, terwijl Hij nog een tijding van vrede op de lippen had. De klank van Zijn stem werd teruggekaatst, toen de wolk van engelen Hem omhulde: „En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld".²³ Hij was in menselijke gedaante opgestegen naar de hemel. Zij wisten dat Hij verbleef voor Gods troon, nog steeds als hun Vriend en Zaligmaker; dat Zijn gevoelens onveranderd bleven en dat Hij zich nog steeds vereenzelvigde met de lijdende mensheid. Hij bood God de verdiensten van Zijn kostbare bloed aan en toonde Zijn gewonde handen en voeten als herinnering aan de prijs, die Hij voor Zijn verlostten had betaald. Zij wisten, dat Hij naar de hemel was gegaan om voor

hen een plaats gereed te maken en dat Hij terug zou komen om hen tot Zich te nemen. Toen zij na de Hemelvaart bij elkaar kwamen, wilden zij graag hun verlangens aan God voorleggen in de naam van Jezus.

In grote eerbied bogen zij zich in gebed en herhaalden zij de verzekering: „Als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in mijn naam; Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij".²⁴

Zij hieven de hand van het geloof steeds verder omhoog, met een machtig argument: „Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit".²⁵

Het Pinksterfeest bracht de tegenwoordigheid van de Trooster, van Wie Christus had gezegd: „Hij zal in u zijn".²⁶ En ook had Hij gezegd: „Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden".²⁷ Voortaan zou de Geest van Christus voortdurend wonen in de harten van Zijn kinderen. Hun band met Hem was nog nauwer als in de tijd, dat Hij in eigen persoon bij hen was. Het licht en de liefde en de kracht van de Christus, Die in hen woonde, straalde door hen heen, zodat de mensen, die hen zagen, zich verwonderden en „zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren".²⁸

Christus wil nu evenveel betekenen voor Zijn kinderen, als Hij toen betekende voor de eerste discipelen. In dat laatste gebed zei Hij, met een kleine kring van discipelen om Zich heen: „En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven".²⁹

Jezus bad voor ons en Hij vroeg of wij één zouden zijn met Hem, zoals Hij één was met de Vader. Wat een eenheid is dat! De Zaligmaker heeft van Zichzelf gezegd: „de Zoon kan niets doen van Zichzelf";³⁰ „de Vader, die in Mij blijft, doet zijn werken" ³¹ Als Christus in ons hart woont, zal Hij „zowel het willen als het werken"³² in ons bewerken. We zullen doen wat Hij deed Wij zullen dezelfde geest openbaren. En als wij Hem op deze manier liefhebben en in Hem blijven, „dan groeien wij... in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus".³³

Verwijzingen:

1 1 Petrus 2 : 2; Epezeïers 4 : 15; 2 Jesaja 61 : 3; 3 Johannes 3 : 3; 4 Marcus 4 : 28; 5 Hosea 14 : 6, 8; 6 Lucas 12 : 27 7 Jesaja 60 : 19; 8 Psalm 84 : 12; 9 Hosea 14 : 6; 10 Psalm 72 : 6; 11 Johannes 6 : 33; 12 Johannes 15 : 4, 5; 13 Psalm 16 : 8; 14 Colossenzen 2 : 6; 15 Hebreëen 10 : 38; 16 Mattheüs 11 : 28; 17 Psalm 37 • 7-18 Jesaja 30 : 15; 19 Mattheüs 11 : 29; 20 Galaten 2 : 20; 21 2 Co-rinthiërs 3 : 18; 22 Jacobus 5 : 17; 23 Mattheüs 28 : 20; 24 Johannes 16 : 23, 24; 25 Romeinen 8 : 34; 26 Johannes 14 : 17; 27 Johannes 16 : 7; 28 Handelingen 4 : 13; 29 Johannes 17 : 20; 30 Johannes 5 : 19; 31 Johannes 14 : 10; 32 Philippenzen 2 : 13; 33 Epezeïers 4 : 15.

HET DAGELIJKSE LEVEN

God is de bron van leven, licht en vreugde voor het heelal. Zijn zegeningen stromen naar al Zijn schepselen, zoals de zonnestrallen verspreid worden door de zon en stromen water omhoog-kolken uit een bron. En overal, waar het leven van God in de harten van de mensen aanwezig is, stroomt het vol liefde en zegen verder naar anderen.

Het was een vreugde voor onze Zaligmaker om de gevallen mensheid op te heffen en te verlossen. In dit opzicht heeft Hij Zijn eigen leven niet geteld, maar heeft Hij het kruis verdragen en de schande niet geacht. Ook de engelen zijn altijd aan het werk ter wille van het geluk van anderen. Dit is een vreugde voor hen. Het werk van de zondeloze engelen voor hen, die in ellende verkeren en die in alle opzichten in karakter en status aan hen ondergeschikt zijn, zou door het zelfzuchtige hart als vernederend worden beschouwd. De geest, die we zien in Christus' zelfopofferende liefde, is de geest die de hemel doortrekt, en is de wezenlijke kern van het geluk, dat daar heerst. Dit is de geest, die de volgelingen van Christus behoren te bezitten. Het is het werk, dat zij moeten verrichten. Als de liefde van Christus in het hart als iets kostbaars is geborgen, is deze als een aangename geur, die niet verborgen kan blijven. De heilige invloed ervan zal door allen, met wie we in aanraking komen, worden gevoeld. De Geest van Christus in het hart is als een bron in de woestijn. Iedereen wordt erdoor verfrist en hij maakt hen, die op het punt stonden om verloren te gaan, dorstig naar het water des levens. De liefde voor Jezus zal tot uiting komen in een verlangen om dezelfde werken te verrichten als Hij deed, tot zegen en verheffing van de mensheid. Zij maakt dat wij liefde, tederheid en sympathie kunnen opbrengen voor alle schepselen, waarvoor de hemelse Vader zorg draagt. Het aardse leven van de Zaligmaker was geen gemakkelijk leven en het was niet gericht op Zijn eigen belang. Hij zwoegde met een aanhoudend ernstig, onvermoeibaar pogen om de verloren mensheid te verlossen. Vanaf de kribbe tot aan Golgotha volgde Hij het pad van zelfverloochening en Hij was er nooit op uit om bevrijd te worden van moeilijke opdrachten, inspannende reizen of uitputtende zorgen en arbeid. Hij zei: "De Zoon des mensen is niet gekomen, om zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als lofprijs voor velen".¹ Dat was het grote doel in Zijn leven. Al het andere kwam op het tweede plan en was daaraan ondergeschikt. Het was Zijn „spijsze en drank" om de wil van God te doen en om Zijn werk tot een goed einde te brengen. In Zijn werk speelden Zijn eigen-ik en eigenbelang geen rol.

Zo zullen ook degenen, die deelhebben aan de genade van Christus, er niet tegen op zien om welk offer ook te brengen, opdat anderen, voor wie Hij eveneens stierf, mogen delen in de hemelse gave. Zij zullen al het mogelijke doen om de wereld tot een betere plaats te maken om in te verblijven. Deze geest is het zekere resultaat van een echte innerlijke ommekeer. Zodra men tot Christus is gekomen, wordt er in het hart een verlangen geboren om aan anderen door te geven wat voor dierbare vriend men in Jezus heeft gevonden. Men kan de reddende en heiligende waarheid

niet voor zichzelf houden. Als we bekleed zijn met de gerechtigheid van Christus en als we vervuld zijn van de vreugde van Zijn inwonende Geest, zullen we niet in staat zijn om te zwijgen. Als we hebben ervaren en hebben ontdekt dat de Heer goed is, hebben we iets om verder te vertellen. Wij zullen anderen uitnodigen om in Zijn nabijheid te komen, net als Philippus deed, toen hij de Zaligmaker had gevonden. We zullen proberen om die dingen, die Christus en de onzichtbare werkelijkheid van de komende wereld aantrekkelijk maken, aan hen voor te houden. Er zal een intens verlangen zijn om het pad te volgen, dat Jezus ging. Het zal onze liefste wens zijn, dat de mensen om ons heen ook het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, zullen zien.

De poging om zegen te brengen aan anderen, heeft tot gevolg dat we zelf zegen ontvangen. Dat was Gods bedoeling, toen Hij ons een aandeel gaf in het verlossingsplan. Hij heeft aan de mensen het voorrecht geschonken, dat zij deel kunnen krijgen aan de goddelijke natuur, en dat zij op hun beurt zegen kunnen verspreiden in het belang van hun medemens. Dit is de grootste eer, de grootste vreugde, die God aan de mensen kon geven. Wie deelneemt aan deze werken van liefde, komt heel dicht bij zijn Schepper.

God had het brengen van de evangelieboodschap en het doen van liefdewerken kunnen opdragen aan de hemelse engelen. Hij had andere methoden kunnen gebruiken om Zijn doelstellingen te bereiken. Maar in Zijn oneindige liefde was het Zijn wens om ons tot Zijn medewerkers te maken, samen met Christus en de engelen, opdat we zouden delen in de zegeningen, de vreugde, en de geestelijke verheffing, die het gevolg zijn van deze onzelfzuchtige dienst. We kunnen met Christus meevoelen, doordat wij meedelen in Zijn lijden. Elke zelfopofferende daad ter wille van anderen sterkt de geest van weldadigheid in het hart van de gever, en brengt hem in nauwer contact met de Verlosser van de wereld, Die „om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden".² En alleen als we op deze wijze de goddelijke bedoeling van ons bestaan waarmaken, kan het leven een zegen voor ons betekenen. Als u bereid bent om aan het werk te gaan op de manier zoals Christus dat van Zijn discipelen verwacht, en zielen voor Hem wint, zult u de behoefte voelen aan een diepere ervaring en een grotere kennis van de goddelijke dingen en zult u hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. U bidt tot God met uw hele hart. Uw geloof zal versterkt worden, en u zult met diepe teugen kunnen drinken uit de bron van de zaligheid. De tegenstand en de moeilijkheden, die u ontmoet, zullen u aanzetten tot bijbelstudie en gebed. U zult groeien in de genade en in de kennis van Christus en u zult een rijke ervaring doormaken. De geest van onzelfzuchtig werk voor anderen geeft diepte en stabiliteit en een beminnelijkheid aan het karakter, die wij ook bij Christus vinden en schenkt de bezitter ervan vrede en vreugde. Men gaat streven naar verhevener dingen. Er blijft geen plaats voor luiheid of zelfzucht. Wie zich zo oefenen in de christelijke genade, zullen een groei doormaken en sterk worden voor het werk van God. Zij zullen een helder geestelijk inzicht hebben, een onwankelbaar en groeiend geloof en zullen meer kracht vinden in het gebed. De Geest van God houdt zich met hen bezig en ontlokt als antwoord op de goddelijke

aanraking, heilige melodieën aan hun ziel. Wie zich zo wijden aan onzelfzuchtig werk ten dienste van anderen, bewerken zonder twijfel hun eigen zaligheid. De enige manier om in genade te groeien, is, om met voorbijzien van elk eigenbelang, het werk te doen, dat Christus ons heeft opgedragen: zoveel als ons mogelijk is hen, die onze hulp nodig hebben, hulp te bieden en zegen te verschaffen. Kracht komt door oefening. Activiteit is de levensvoorwaarde. Wie proberen als christenen te leven door passief de genadegaven te aanvaarden en niets voor Christus te doen, doen eigenlijk niets anders als in leven te blijven door te eten, zonder te werken. Evenals in het dagelijks leven, heeft dit ook in de geestelijke sfeer slechts achteruitgang en verval tot gevolg. Iemand, die weigert om zijn ledematen te gebruiken, verliest

De thuiskomst van de verloren zoon (Lucas 15: 11-32)

spoedig de mogelijkheid om ze nog te bewegen. Zo zal de christen, die zijn Godgegeven krachten niet wil gebruiken, niet alleen stil blijven staan, wat zijn groei in Christus betreft, maar hij zal zelfs de kracht, die hij al gekregen had, verliezen.

De Kerk van Christus is het middel, dat God heeft bestemd om te dienen tot redding van de mensen. Het is haar taak om het evangelie aan de wereld te brengen. Deze verplichting rust op alle christenen. Iedereen moet, voorzover zijn talenten dat toelaten en hij de gelegenheid heeft, de opdracht van de Zaligmaker vervullen. De liefde van Christus, die aan ons is geopenbaard, stelt ons verantwoordelijk tegenover allen, die Hem niet kennen. God heeft ons niet alleen voor onszelf licht gegeven, maar ook om het op anderen te laten schijnen. Als de volgelingen van Christus hun plicht verstonden, zouden er duizenden zijn in dienst van de verkondiging van het evangelie in heidense landen op de plaats, waar er nu slechts één is. En allen, die niet zelf aan dit werk kunnen meedoen, zouden het ondersteunen met hun middelen, met hun belangstelling en hun gebeden. En er zou ook veel meer gedaan worden voor de mensen in de christelijke landen.

Als we voor Christus willen werken, behoeven we niet naar heidense landen te gaan, of zelfs de kleine kring van het gezin te verlaten. Ook daar kan onze plicht liggen. Wij kunnen dit werk doen in ons gezin, in de Kerk, temidden van hen, met wie we dagelijks in aanraking komen, en met wie we zaken doen. De Zaligmaker bracht het grootste deel van Zijn leven op aarde door met geduldig werk in de timmerwerkplaats in Nazareth. Gediensstige engelen stonden de Heer van het leven bij, toen Hij, ongeëerd en zonder herkend te worden, naast boeren en arbeiders Zijn weg ging. In de tijd dat Hij Zijn nederig handwerk verrichtte, vervulde Hij Zijn zending even getrouw, als toen Hij de zieken genas en op de schuimende golven van Galilea liep. Dus ook in de nederigste taken en op de laagste plaatsen van de maatschappij, kunnen we met Hem wandelen en werken.

De apostel zegt: „Broeders, iedereen blijve voor God in die toestand, waarin hij werd geroepen”.³ Een zakenman kan zijn werk zo doen, dat hij Zijn Meester eert door zijn betrouwbaarheid. Als hij een echte volgeling van Christus is, zal hij zijn godsdienst in alles wat hij doet laten meespreken en aan de mensen de geest van

Christus openbaren. De monteur kan een ijverige en getrouwe vertegenwoordiger zijn van Hem, Die zwoegde tussen de heuvels in Galilea en in de laagste kringen verkeerde. Iedereen, die de naam van Christus op de lippen heeft, behoort zo zijn werk te doen, dat anderen, wanneer zij zijn goede daden zien, ertoe gebracht zullen worden om hun Schepper en Verlosser te verheerlijken.

Velen hebben zich verontschuldigd en hun talenten niet gesteld in de dienst van Christus, omdat anderen grotere gaven en voorrechten bezitten. Veelal wordt gedacht, dat alleen zij, die een bijzondere begaafdheid hebben, hun mogelijkheden aan de dienst van God moeten wijden. Bij velen heeft zich de gedachte postgevat, dat alleen aan een bepaalde bevoorrechte groep talenten zijn gegeven, en niet aan anderen, en dat ze deze laatsten niet geroepen zijn om te delen in de zware arbeid of in de beloning. Maar de gelijkenis stelt de zaken anders voor. Toen de heer des huizes zijn slaven bij elkaar riep, gaf hij aan elk zijn eigen taak. In een geest van liefde kunnen we de nederigste taken van het leven vervullen, „als voor de Here”.⁴ Als Gods liefde in het hart is, zal dat tot uitdrukking komen in het leven. De aangename reuk van Christus zal ons omgeven en er zal een verheffende en zegenrijke invloed van ons uitgaan.

U moet niet wachten op een spectaculaire gebeurtenis of op buitengewone talenten, voordat u voor God kunt gaan werken. U moet geen ogenblik stilstaan bij de vraag wat de wereld van u zal denken. Als uw dagelijks leven getuigenis aflegt van de zuiverheid en van de ernst van uw geloof en anderen zien, dat u het beste met hen voor hebt, zijn uw pogingen niet geheel zonder resultaat.

Zelfs de armste en nederigste discipelen van Jezus kunnen een zegen voor anderen zijn. Zij beseffen misschien niet dat zij iets speciaals, iets goeds doen, maar onbewust kunnen zij door hun invloed een vloed van zegeningen op gang brengen, die steeds breder en dieper wordt. Zij zullen pas op de dag dat de uiteindelijke beloning wordt gegeven, de zegenrijke gevolgen zien. Zij hebben niet het gevoel dat zij iets belangrijks doen. Zij behoeven zich niet voortdurend zorgen te maken over het succes. Zij moeten alleen maar rustig verder gaan met getrouw het werk te doen, dat God hen in Zijn voorzienigheid heeft gegeven, en hun leven zal niet tevergeefs zijn. Zij zullen innerlijk steeds meer naar het beeld van Christus toegroeien. Zij zijn Zijn medewerkers in dit leven en zijn daardoor geschikt voor hoger werk en voor de ongetemperde vreugde van het leven dat te komen staat.

Verwijzingen:

1 Mattheüs 20 : 28; 2 Corinthiërs 8 : 9; 3 1 Corinthiërs 7 : 24; 4 Colossenzen 3 : 23.

HET KENNEN VAN GOD

Op verschillende manieren probeert God Zichzelf aan ons bekend te maken en ons met Hem in contact te brengen. Zonder ophouden spreekt de natuur tot onze zintuigen. Het hart, dat open staat, komt onder de indruk van de liefde en heerlijkheid van God, die in de werken, die Hij doet, openbaar worden. Het oor, dat aandachtig luistert, kan via de dingen van de natuur de boodschap van God horen en begrijpen. De groene velden, de statige bomen, de knoppen en de bloemen, een voorbijglijdende wolk, de regen, het kabbelende beekje en het schitterende heeal, spreken tot ons hart en nodigen ons uit om bekend te worden met Hem, Die dat alles schiep.

Onze Zaligmaker gebruikte bij Zijn prachtige lessen de dingen uit de natuur. De bomen, de vogels, de bloemen in de dalen, de heuvels, de meren, en het prachtige firmament, maar ook de gebeurtenissen en de omstandigheden van het dagelijkse leven, werden met de waarheidsvolle woorden verbonden, met de bedoeling, dat Zijn lessen daardoor vaak in de geest zouden kunnen worden teruggeroepen, zelfs midden onder de drukke inspanning van het werkzame leven van de mens.

God wilde, dat Zijn kinderen Zijn werken op prijs zouden stellen en zich zouden verheugen in de eenvoudige, rustige schoonheid, waarmee Hij onze aardse woonplaats heeft verfraaid. Hij houdt van wat mooi is, maar boven alle uiterlijke aantrekkelijkheid houdt hij vooral van een mooi karakter. Hij zou graag willen dat wij, net als de bloemen, streven naar zuiverheid en eenvoud. Als we willen luisteren, horen wij hoe Gods scheppingswerk ons kostbare lessen van gehoorzaamheid en vertrouwen leert. Van de sterren, die in hun onnavolgbare gang door de ruimte eeuw na eeuw langs de hun aangewezen baan gaan, tot het allerkleinste atoom, gehoorzamen de dingen in de natuur aan de wil van de Schepper. En God zorgt voor alles, en onderhoudt alles wat Hij heeft geschapen. Hij, Die de ontelbare werelden in het universum in stand houdt, zorgt er tegelijkertijd voor, dat het kleine bruine musje, dat zonder vrees zijn pretentieuze liedje zingt, niets tekort komt. Als we van huis gaan naar ons dagelijks werk, als we bidden, als we ons 's nachts ter ruste leggen, en als we 's morgens weer opstaan, als de rijke man in zijn paleis van zijn overvloed geniet, of als de arme man zijn kinderen bij elkaar brengt rond de armzalige dis: de hemelse Vader kijkt vol zorg naar iedereen. Er vloeit geen traan of God ziet hem. Er is geen glimlach, die Hem ontgaat.

Als we dit echt zouden geloven, zouden alle onnodige zorgen verdwijnen. Ons leven zou niet zo vol teleurstelling zijn, als nu het geval is. Want alles, groot of klein, zou aan God worden overgelaten en God raakt niet in de war door een veelheid van zorgen en wordt niet verpletterd door hun gewicht. Dan zouden we een zielenrust ervaren, die velen lang niet hebben gekend.

Wanneer uw zintuigen plezier scheppen in de liefelijke aantrekkelijkheden van deze wereld, denk dan eens aan die wereld, die gaat komen, waarin nooit sprake zal zijn van een spoor van zonde en dood, en waar het gezicht van de natuur niet langer getekend is door de schaduw van de vloek. Probeer het huis van de verlost in uw

verbeelding te zien, en bedenk dan dat het veel heerlijker zal zijn dan uw stoutste verwachtingen. In de gaven van God in de natuur, hoe afwisselend deze ook zijn, zien we slechts een zwakke afstraling van Zijn heerlijkheid. Er staat geschreven: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die hem liefhebben".¹ De dichter en de natuurkenner hebben veel over de natuur te zeggen, maar de christen kan met nog grotere waardering van de schoonheid van de natuur genieten, omdat hij er het werk van zijn Vader in herkent en Zijn liefde ziet in elke bloem en struik en boom. Wie niet elke heuvel en elk dal, de rivieren en de zee ziet als een uitdrukking van Gods liefde voor de mens, kan er de ware betekenis niet van doorgronden. God spreekt tot ons door de werken van Zijn voorzienigheid en door de invloed, die Zijn Geest op ons hart uitoefent. Als we ons hart openstellen, kunnen wij in de situaties en omstandigheden en in de veranderingen, die in het dagelijks leven rondom ons plaatshebben, kostbare lessen ontdekken. De dichter van de Psalmen zegt, nadat hij het werk van Gods voorzienigheid had nagegaan: „De aarde is vol van de goedertierenheid des Heren".² „Wie is wijs? Hij lette op deze dingen, laat men acht slaan op de gunstbewijzen des Heren".³

God spreekt tot ons in Zijn Woord. Daarin vinden wij in duidelijke bewoordingen de openbaring van Zijn karakter. We ontdekken hoe Hij de mens behandelt en wat het grote verlossingsplan inhoudt. In Zijn Woord vinden wij de geschiedenis van de patriarchen en de profeten en van de overige heilige mannen uit de oudheid. Zij waren mensen „zoals wij".⁴

Wij zien hoe zij, net als wij, te vechten hadden tegen ontmoediging, hoe zij vielen voor de verleiding, zoals dat bij ons het geval is, maar hoe ze toch weer moed vatten en door de genade van God de overwinning behaalden. Wanneer we dat zien, ontvangen wij nieuwe moed om te blijven streven naar de gerechtigheid. Als we lezen van de geweldige ervaringen, die hen werden gegund, en over het licht, de liefde en de zegen, waarvan zij mochten genieten, en over het werk dat zij, dank zij de genade, die ze hadden ontvangen, verrichtten, ontsteekt de Geest, Die hen inspireerde, een vlam van heilige wedijver in ons hart en ontstaat de wens om hetzelfde karakter te bezitten en om, net als zij deden, te wandelen met God. Jezus zei over de geschriften van het Oude Testament — „hoeveel te meer geldt dat voor het Nieuwe — „deze zijn het welke van Mij getuigen"⁵, van Mij, de Verlosser, het Middelpunt van onze hoop op eeuwig leven. Ja, de gehele Bijbel vertelt ons van Christus. Vanaf het scheppingsverhaal in het begin, „zonder dit (het Woord) is geen ding geworden",⁶ tot aan de laatste belofte: „Zie, ik kom spoedig"⁷, lezen wij over het werk, dat Hij deed en horen wij Zijn stem. Als u kennis wilt maken met de Zaligmaker, bestudeer dan de Heilige Schrift. Vul uw hele hart met de woorden van God. Het is het levende water, dat uw brandende dorst stilt. Het is het levende brood uit de hemel. Jezus verklaart: „Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf".⁸ „En bij wijze van uitleg voegt Hij er aan toe: „De woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven".⁹ Onze lichamen worden opgebouwd uit wat wij eten en drinken. En zoals het is in de natuur, zo is het ook in de geestelijke

sfeer: datgene waarover wij mediteren, bepaalt de toon en de kracht van onze geestelijke aard.

De engelen zouden graag inzicht willen hebben in het vraagstuk van de verlossing. Dit zal het onderwerp van studie en het lied van de verlostten zijn tot in de oneindige eeuwigheid. Is het dan ook nu niet de moeite van overpeinzing en studie waard? De oneindige genade en liefde van Christus en het offer dat ter wille van ons werd gebracht, moeten onze gedachten zeer ernstig bezighouden. We behoren aandacht te besteden aan het karakter van onze dierbare Verlosser en Middelaar. We moeten mediteren over de zending van Hem, Die kwam om Zijn volk van hun zonden te verlossen. Wanneer we zo nadenken over hemelse dingen, wordt ons geloof en onze liefde sterker, en worden onze gebeden in toenemende mate aanvaardbaar voor God, omdat zij meer en meer met geloof en liefde zijn verweven. Zij zullen verstandiger en indringender zijn. Er zal meer sprake zijn van een ononderbroken vertrouwen op Jezus en van een dagelijkse, levende ervaring van Zijn kracht, waardoor een ieder, die tot Hem komt, volledig behouden kan worden.

Als wij erover nadenken, hoe volmaakt de Zaligmaker is in eik opzicht, ontstaat bij ons de wens om geheel veranderd en vernieuwd te worden naar het beeld van Zijn reinheid. Innerlijk zullen wij ernaar hongeren en dorsten om meer te gaan lijken op Hem, Die wij vereren. Hoe meer onze gedachten zich met Christus bezighouden, hoe meer we over Hem zullen spreken en Hem aan de wereld zullen voorhouden.

De Bijbel werd niet alleen geschreven voor de geleerde. Integendeel: de Bijbel was bedoeld voor het gewone volk. De grote waarheden, die noodzakelijk zijn voor ons behoud, worden zo overduidelijk gemaakt, dat niemand zich behoeft te vergissen en de weg kwijt behoeft te raken, tenzij men zijn eigen ideeën volgt, in plaats van de zo duidelijk geopenbaarde wil van God. We moeten niet afgaan op wat mensen denken, dat de Schrift zegt, maar we moeten Gods woorden zelf bestuderen. Als we toestaan dat anderen het denkwerk voor ons doen, raakt onze energie verlamd en worden onze mogelijkheden beperkt. De verheven krachten van de geest kunnen, als ze zich niet bezig houden, met onderwerpen, die hun aandacht waard zijn, zó verkwijnen, dat ze niet langer in staat zijn om de diepe betekenis van Gods Woord te bevatten. Maar de geest wordt verscherpt, als hij gebruikt wordt om na te gaan hoe verschillende onderwerpen in de Bijbel met elkaar in verband staan, wanneer tekst met tekst wordt vergeleken en geestelijke dingen tegen elkaar worden afgewogen.

Er is niets dat er meer op berekend is om het verstand te versterken, dan de studie van de Schrift. Geen ander boek is zozeer in staat om de gedachten op hoger peil te brengen, en de talenten, die men heeft, te versterken, als de veredelende bijbelse waarheden. Als Gods woord bestudeerd zou worden op de manier waarop dat behoort, zou men een geestelijke ontwikkeling, een veredeling van het karakter en een standvastigheid ten toon spreiden, als in deze tijd nog zelden gezien wordt. Er schuilt echter maar weinig nut in een overhaast lezen van de Bijbel. Men kan de hele Bijbel doorlezen en toch de schoonheid en de diepe, verborgen betekenis hebben gemist. Het is beter dat een gedeelte bestudeerd wordt, totdat de betekenis

ervan helemaal duidelijk is, en de samenhang met het verlossingsplan wordt gezien, dan dat een groot aantal hoofdstukken wordt doorgelezen, zonder vooropgezet doel en zonder dat men er echt iets uit leert. Zorg dat u uw Bijbel steeds bij u hebt. Lees er in. Zet de teksten vast in uw geheugen. Zelfs als u op straat loopt, kunt u soms een tekst lezen en deze in uw geest vastzetten. Wij kunnen geen wijsheid verkrijgen zonder diepe aandacht, gebed en studie. Sommige gedeelten van de Bijbel zijn inderdaad te duidelijk om misverstaan te kunnen worden. Maar er zijn ook stukken, waar de betekenis niet aan de oppervlakte ligt, zodat die meteen ontdekt kan worden. Dan moet schriftgedeelte met schriftgedeelte vergeleken worden. Er moet sprake zijn van nauwgezet onderzoek, overdenking en gebed. Een dergelijke studie wordt rijk beloond. Zoals de mijnwerker de kostbare ertsaders onder de oppervlakte van de aarde ontdekt, zo zal hij, die met volharding in Gods Woord zoekt naar de verborgen schatten, waarheden van grote waarde vinden, die onttrokken blijven aan het oog van de oppervlakkige zoekers. De woorden van Inspiratie, die in het hart worden overwogen, zullen zijn als stromen, die voortvloeien uit de Bron van het leven. De Bijbel mag nooit bestudeerd worden zonder gebed. Voordat wij de bladzijden van de Bijbel openen, moeten we vragen om de verlichting van de Heilige Geest. En deze zal ons worden gegeven. Toen Nathanaël tot Jezus kwam, riep de Zaligmaker: „Waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!” Nathanaël vroeg: „Vanwaar kent Gij mij?” Jezus antwoordde: „Eer Filippus u riep, zag Ik u onder de vijgenboom”.¹⁰ Jezus zal ook ons zien in de verborgen plaatsen van gebed, als wij Hem om licht vragen, om te kunnen onderkennen wat de waarheid is. De engelen uit de wereld van het licht zullen hen bijstaan, die met een nederig hart om goddelijke leiding vragen. De Heilige Geest verhoogt en verheerlijkt de Zaligmaker. Het behoort tot Zijn werk om ons Christus voor te houden, de zuiverheid van Zijn gerechtigheid en het grote heil, dat wij door Hem kunnen ontvangen. Jezus zegt: „Hij zal uit het mijne nemen en het u verkondigen”.¹¹ De Geest der waarheid is de enige doeltreffende leraar van de goddelijke waarheid. Van hoeveel waarde moet God de mensheid hebben geacht, dat Hij Zijn Zoon gaf om voor de mensen te sterven en dat Hij Zijn Geest geeft om de mens te onderwijzen en om als zijn voortdurende Gids te dienen.

Verwijzingen:

I 1 Corinthiërs 2 : 9; 2 Psalm 33 : 5; 3 Psalm 107 : 43; 4 Jacobus 5 : 17; 5 Johannes 5 : 39; 6 Johannes 1 : 3; 7 Openbaring 22 : 12; 8 Johannes 6 : 53; 9 Johannes 6 : 63; 10 Johannes 1 : 48, 49;

II Johannes 16 : 14.

HET VOORRECHT OM TE BIDDEN

Via de natuur en door middel van Zijn openbaring en Zijn voorzienigheid en door de invloed van Zijn Geest, spreekt God tot ons. Maar dat is niet genoeg. Wij moeten zelf ook onze harten voor Hem uitstorten. Als wij over geestelijk leven en energie willen beschikken, moeten we een daadwerkelijk contact onderhouden met onze hemelse Vader. Het kan zijn dat onze gedachten op Hem gericht zijn, dat we mediteren over Zijn werken, Zijn genade, en Zijn zegeningen. Maar dat is nog geen gemeenschap met Hem, in de volle zin van het woord. Als we gemeenschap met God willen hebben, moeten we iets tot Hem te zeggen hebben over ons dagelijks leven.

In ons gebed openen wij ons hart voor God, zoals we dat zouden doen voor een vriend. Dat wil niet zeggen, dat bidden nodig is om aan God bekend te maken wat wij zijn, maar dat we daardoor in staat worden gesteld om Hem te ontvangen. Het gebed doet God niet afdalen naar ons toe, maar voert ons omhoog tot Hem.

Toen Jezus op aarde was, leerde Hij Zijn discipelen hoe ze moesten bidden. Hij vertelde hen dat zij hun dagelijkse noden aan God moesten voorhouden en hoe zij al hun zorg op Hem konden leggen. En de verzekering, die Hij hen gaf, dat al hun smeekbeden verhoord zouden worden, geldt ook voor ons. Jezus was Zelf vaak in gebed, toen Hij tussen de mensen vertoefde. Onze Zaligmaker identificeerde Zich met onze noden en met onze zwakheid. Hij smeekte Zijn Vader om nieuwe kracht, om verfrist Zijn plicht en Zijn moeilijkheden tegemoet te kunnen treden. Hij is ons voorbeeld in alle opzichten. Hij is een broeder in onze zwakheden, „in alle opzichten verzocht zoals wij”, maar als de Zondeloze bezat Hij een natuur, die afschuw had van het kwaad. Hij verduurde strijd en kwelling van Zijn ziel in een wereld van zonde. Zijn menszijn maakte gebed voor Hem tot een noodzaak en een voorrecht. Hij vond troost en vreugde in de gemeenschap met Zijn Vader. En als de Zaligmaker van de mensheid, als de Zoon van God de noodzaak voelde om te bidden, hoeveel te meer zouden dan zwakke, zondige stervelingen de noodzaak van ernstig en voortdurend gebed "behoren in te zien. Onze hemelse Vader ziet ernaar uit om de volheid van Zijn zegen op ons uit te storten. Het is ons voorrecht om rijkelijk te kunnen drinken uit de bron van oneindige liefde. Wat is het toch vreemd dat we zo weinig bidden. God staat klaar om het

74

ernstige gebed van Zijn nederigste kind aan te horen, en toch is er van onze kant vaak sprake van een duidelijke aarzeling om Hem onze noden bekend te maken. Wat moeten de engelen in de hemel er wel van denken, als arme, hulpeloze menselijke wezens, die aan allerlei verzoeken onderworpen zijn, zo weinig bidden en zo weinig geloof oefenen, terwijl Gods hart vol oneindige liefde naar hen uitgaat en bereid is om hen meer te geven dan ze zouden kunnen vragen of bedenken? De engelen stellen het op prijs om zich voor God te kunnen buigen en om in Zijn nabijheid te vertoeven. Zij beschouwen de gemeenschap met Hem als hun grootste vreugde. Maar de menskinderen, die de hulp, die alleen God kan

geven, zo zeer nodig hebben, schijnen er tevreden mee te zijn om voort te gaan, zonder het licht van Zijn Geest en zonder Zijn aanwezigheid. De duisternis van de boze omhult degenen, die het gebed verwaarlozen. De vijand verleidt hen tot zonde met de verleidingen, die hij hen influistert. En dat is allemaal het gevolg van het feit, dat zij geen gebruik maken van de voorrechten die besloten liggen in de goddelijke gave van het gebed. Waarom zouden de zonen en dochters van God aarzelen om te bidden, als het gebed de sleutel is in de hand van het geloof om de schatkamer van de hemel te kunnen ontsluiten, waar de onmeetbare hulpbronnen van de Almachtige liggen opgeslagen? Als we niet aanhoudend bidden en ijverig waken, lopen we het gevaar dat we onvoorzichtig worden en afwijken van het rechte pad. De vijand probeert steeds om de weg naar het verzoendeksel te blokkeren, zodat we niet door ernstige smeekbeden en door het geloof de genade en de kracht zullen krijgen om de verleiding te weerstaan.

Er zijn bepaalde voorwaarden, die in acht genomen moeten worden, als we verwachten dat God onze gebeden zal horen en zal beantwoorden. De eerste is, dat we onze afhankelijkheid van Zijn hulp beseffen. Hij heeft beloofd: „Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge”.¹ Wie hongeren en dorsten naar gerechtigheid, wie naar God verlangen, mogen er van verzekerd zijn, dat zij daarmee vervuld zullen worden. Het hart moet openstaan voor de invloed van de Geest. Als dat niet het geval is, kunnen Zijn zegeningen niet worden ontvangen. Onze grote nood is op zichzelf een argument, dat zeer welsprekend ten gunste van ons pleit. Maar we moeten de Heer zoeken en vragen of Hij deze dingen voor ons wil doen. Hij zegt: „Bidt en u zal gegeven worden”.² En: „Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen

75

overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?”³ Als ons hart verkeerde bedoelingen heeft, of als we bewust aan een bepaalde zonde vasthouden, zal de Heer ons niet verhoren. Maar het gebed van iemand, die berouw heeft, wordt altijd aanvaard. Als wij al het verkeerde, dat we ons kunnen herinneren, in orde hebben gemaakt, mogen we erop vertrouwen, dat God onze gebeden zal beantwoorden. Onze eigen verdiensten kunnen ons niet bij God in de gunst brengen. Het zijn de verdiensten van Christus, waardoor we gered worden; het is Zijn bloed, dat ons reinigt. Toch moeten we ervoor zorgen, dat we voldoen aan de voorwaarden om aanvaard te kunnen worden. Een volgend aspect van succesvol gebed is geloof. „Wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken”.⁴ Jezus zei tot Zijn discipelen: „Daarom zeg Ik u, al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal u geschieden”.⁵ Geloven wij Hem op Zijn woord?

De verzekering is groots en onbepaald. En Hij, Die het belooft, is getrouw. Als wij niet precies die dingen ontvangen, waarom we op een bepaald moment hebben gevraagd, moeten we toch blijven geloven dat de Heer ons hoort, en dat Hij onze gebeden zal verhoren. Wij zijn vaak zo dom en kortzichtig, dat we om dingen vragen, die geen zegen voor ons zouden betekenen. Onze hemelse Vader beantwoordt vol liefde onze gebeden door ons te geven wat voor ons bestwil is: dat,

wat we zouden hebben gevraagd, als wij met goddelijke verlichting de dingen zouden zien, zoals ze in werkelijkheid zijn. Als het lijkt dat onze gebeden onbeantwoord blijven, moeten we toch vasthouden aan de belofte. Want de tijd van verhooring komt en op het moment, dat we het, het meeste nodig hebben, geeft God Zijn zegeningen. Het is arrogant om te denken dat een gebed altijd precies zo wordt verhoord als wij graag zouden willen. God is te wijs om Zich te kunnen vergissen, en Hij is te goed, dat Hij enig goed ding zou onthouden aan hen, die in oprechtheid wandelen. Wees dan niet bang om op Hem te vertrouwen, zelfs als u geen onmiddellijk antwoord krijgt op uw gebeden. Vertrouw op Zijn zekere belofte: „Bidt en u zal gegeven worden”.

Als we afgaan op onze twijfel en angst, of proberen alles wat ons niet duidelijk is op te lossen, komen we niet tot geloof en zullen onze problemen alleen maar toenemen en zwaarder worden. Maar als we tot God komen met een gevoel van hulpeloosheid en afhankelijkheid — en we zijn immers hulpeloos en afhankelijk — en als we in nederig geloofsvertrouwen onze verlangens kenbaar maken aan Hem, Wiens kennis oneindig is, Die elk schepsel ziet, en Die alles door Zijn wil en woord regeert, kan Hij en zal Hij op ons roepen letten en zal Hij het licht in onze harten laten schijnen. Door middel van ernstig gebed wordt de verbinding met de Oneindige tot stand gebracht. Op het moment zelf is er misschien geen duidelijk bewijs dat het gezicht van de Zaligmaker in erbarming en liefde over ons heenbuigt. Maar toch is het zo. We voelen weliswaar geen letterlijke aanraking, maar toch rust Zijn hand op ons in liefde en teder medelijden.

Als we tot God komen en Hem om genade en zegen vragen, behoort er in ons hart een geest van liefde en vergevgezindheid te zijn. Hoe kunnen we bidden: „Vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven onze schuldenaren”,⁶ als we zelf in een onvergeeflijke gezindheid blijven volharden? Als we verhooring op ons gebed verwachten, moeten we anderen op dezelfde manier vergeven en in dezelfde mate, als waarin we zelf hopen vergeving te ontvangen.

Een voorwaarde om te ontvangen is ook dat we volharden in het gebed. We moeten voortdurend bidden, als we in geloof en geloofservaring willen toenemen. We moeten „volhardend in het gebed” zijn, en „daarbij waakzaam”, en dankbaar.⁷ Petrus vermaant de gelovigen: „Komt dus tot bezinning en wordt nuchter”.⁸ Paulus geeft als raad: „Laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God”.⁹ Judas voegt daar aan toe: „Maar gij geliefden, bewaart uzelf in de liefde Gods, (...) door te bidden in de heilige Geest”.¹⁰ Een onophoudelijk gebed betekent een ononderbroken eenheid met God, zodat het leven van God ons leven binnen stroomt en vanuit ons leven zuiverheid en heiligheid terugvloeien naar God. Het is noodzakelijk om steeds te bidden. Laat niets tussenbeide komen. Doe elke mogelijke poging om de communicatielijn tussen uzelf en Jezus open te houden. Maak gebruik van elke gelegenheid om te gaan naar plaatsen, waar gewoonlijk gebeden wordt. Wie -echt op zoek zijn naar contact met God, zijn aanwezig bij gebedsvergaderingen, zijn getrouw in het vervullen van hun plichten en willen graag alle mogelijke voordelen ontvangen. Zij zullen elke kans benutten om daar te zijn, waar zij de lichtstralen van de hemel

kunnen ontvangen.

Wij behoren als gezin te bidden. Maar boven alles moeten we het persoonlijke gebed niet verwaarlozen, want dat is het leven voor onze ziel. Als het gebed verwaarloosd wordt, kan het geestelijk leven niet gedijen. Het gebed met het gezin of het gebed in het openbaar alleen is niet voldoende. Men moet alleen zijn en zijn hart openen voor het onderzoekend oog van God. Het persoonlijke gebed wordt alleen door God, Die de gebeden verhoort, opgevangen. Geen nieuwsgierig oor behoeft de inhoud van zulke beden te horen. Bij dit persoonlijk gebed is men vrij van allerlei invloeden om zich heen en vrij van emotie.

Rustig, maar indringend, moet men zich tot God richten. De invloed van Hem, Die alles ziet, en Wiens oor openstaat voor het gebed, dat uit het hart komt, zal aangenaam zijn en is van blijvende aard.

Door een rustig, eenvoudig geloof, blijft men in verbinding met God en ontvangt men stralen van goddelijk licht, die kracht en steun geven voor de strijd tegen de satan. God is onze burcht en sterkte.

Bid in een kamer waar u alleen bent. Maar laat ook, als u bezig bent met uw dagelijks werk, uw hart zich dikwijls richten tot God. Op die manier wandelde Henoch met God. Deze stille gebeden stijgen als kostbare wierook op tot voor de troon van genade. De satan kan diegene wiens hart zo met God verbonden is, niet overwinnen.

Er is geen tijd of plaats ongeschikt om een gebed naar God op te zenden. Niets kan ons ervan weerhouden om onze harten in een geest van ernstig gebed op te heffen. In de drukte op straat, of tijdens een zakelijke afspraak, mogen we een gebed tot God richten en om Zijn leiding vragen, zoals Nehemia deed, toen hij zijn verzoek deed aan koning Artaxerxes. Een moment van contact met God kan overal gevonden worden. De deur van ons hart behoort steeds open te staan en steeds moet onze uitnodiging opstijgen, dat Jezus mag komen en als een hemelse gast in ons binnenste zal vertoeven.

Hoewel we ons soms in een onzuivere, verdorven atmosfeer bevinden, behoeven we deze ongezonde lucht niet in te ademen, maar kunnen we leven in de zuivere lucht van de hemel. Wij kunnen alle deuren voor onheilige gedachten en onzuivere overwegingen afsluiten, door ons via ernstig gebed op te heffen tot de aanwezigheid van God.

We moeten een duidelijker zicht krijgen op Jezus en een vollediger begrip van de waarde van de eeuwige dingen. Schoonheid en heiligheid moet het hart van Gods kinderen vullen. En om dat te laten gebeuren, moeten we er naar streven om de goddelijke openbaring van de hemelse dingen te ontvangen. Laat het hart zich omhoog richten, opdat God ons de hemelse atmosfeer kan doen ademen. We kunnen zo dicht bij God blijven, dat bij elke onverwachte moeilijkheid onze gedachten zich op Hem richten, even vanzelfsprekend als dat een bloem zich richt naar de zon.

Maak steeds uw verlangens, uw vreugde, uw verdriet, uw zorgen en uw vrees aan God bekend. U kunt Hem nooit overbelasten. U kunt Hem niet vermoeien. Hij, Die de haren van uw hoofd telt, staat niet onverschillig tegenover de verlangens van

Zijn kinderen. De Schrift zegt dat „de Here rijk is aan barmhartigheid en ontferming”.¹¹ Zijn liefdevol hart wordt door ons verdriet geraakt, zodra we erover spreken.

Ga met alles, wat u niet kunt oplossen, naar Hem toe. Niets is voor Hem te zwaar om te dragen. Hij houdt immers de werelden in stand en heerst over alle aangelegenheden in het heelal. Niets, dat op enige manier met onze vrede te maken heeft, is te klein voor Hem om op te merken. Er is geen hoofdstuk in onze ervaring, dat te zwart is voor Hem om het te kunnen lezen. Er is geen probleem, dat zo moeilijk is, dat Hij er niet uit kan komen. Geen ramp kan over de geringste van Zijn kinderen komen, geen vrees kan angst aanjagen; er kan geen vreugde zijn en geen ernstig gebed kan van de lippen komen, of de hemelse Vader ziet het en stelt er belang in. „Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden”.¹² De relatie tussen God en elk individu is zo duidelijk en volledig, alsof er niemand anders was, voor wie Hij Zijn geliefde Zoon heeft gegeven. Jezus zei: „Te dien dage zult gij in mijn naam bidden en Ik zeg u niet, dat Ik den Vader voor u vragen zal, want de Vader zelf heeft u lief”.¹³ „Ik heb u uitgekozen ... opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam”.¹⁴ Maar bidden in de naam van Jezus houdt meer in dan alleen Zijn naam noemen aan het begin en aan het einde van het gebed. Het houdt in dat men bidt in de geest van Jezus, dat men gelooft in Zijn beloften, vertrouwt op Zijn genade, en dat men hetzelfde werk doet als Hij.

Het is niet Gods bedoeling dat we kluzenaars worden of in het klooster gaan en ons uit de wereld terugtrekken, om ons helemaal aan gebed en meditatie te kunnen wijden. Ons leven moet lijken op dat van Christus: er moet sprake zijn van de eenzaamheid van de berg en van het verkeren onder de menigte. Wie niets anders doet als bidden, zal binnen korte tijd ophouden te bidden, of zal ervaren dat zijn gebeden worden tot vormelijke routine. Als men zich buiten het sociale leven stelt, buiten de sfeer, waarin men zijn plicht als christen kan vervullen en zijn kruis kan dragen, als men niet langer zijn best wil doen voor de Meester, Die Zijn best voor de mens deed, heeft men niet langer stof tot bidden en voelt men geen aandrang meer tot meditatie. Het gebed wordt gericht op de eigen persoon en wordt zelfzuchtig. Men kan niet langer bidden voor de noden van de mensheid of voor de opbouw van het koninkrijk van Christus en om kracht vragen voor het werk, dat men te doen heeft. Wij lijden verlies als we het voorrecht om samen te komen, om elkaar te versterken en te bemoedigen, verwaarlozen. Onze gedachten houden zich niet langer met levendige belangstelling met de waarheden van Zijn Woord bezig. Ons hart wordt niet langer verlicht en gestimuleerd door de heiligende invloed ervan en we gaan geestelijk achteruit. In ons onderling contact met medechristenen verliezen we veel, doordat we minder met elkaar meeleven. Wie zichzelf helemaal afzonderd, neemt niet die plaats in, die God voor hem bedoeld heeft. De behoefte aan sociaal contact, die in onze natuur verankerd is, moet op de juiste wijze worden ontwikkeld. Het gevolg daarvan is dat we meeleven met anderen en dat we erdoor ontwikkeld en gesterkt worden in onze dienst aan God.

Als christenen onderling samenkomen, met elkaar spreken over de liefde van God en over de kostbare waarheid van de verlossing, wordt hun eigen hart daardoor

versterkt en verfrist men elkaar. Wij kunnen dagelijks meer over onze hemelse Vader leren, en elke dag een nieuwe ervaring van Zijn genade meemaken. Als dat het geval is, hebben wij de wens om over Zijn liefde te spreken. En wanneer we dat doen, worden onze harten verwarmd en bemoedigd. Als wij meer aan Jezus zouden denken en meer over Hem en minder over onszelf zouden spreken, zouden wij Zijn aanwezigheid veel vaker bespeuren. Als we maar even vaak aan God zouden denken als er gelegenheden zijn, waarbij Zijn zorg voor ons duidelijk blijkt, zou Hij altijd in onze gedachten zijn en zouden wij blij zijn over Hem te kunnen spreken en Hem te kunnen prijzen. We praten over alledaagse dingen, omdat we daar belang in stellen. We praten over onze vrienden, omdat we van hen houden. Onze vreugde en ons verdriet heeft met hen te maken. Toch hebben we oneindig veel meer reden om God lief te hebben, dan om te houden van onze aardse vrienden. En het zou een heel vanzelfsprekende zaak moeten zijn, dat Hij de eerste plaats inneemt in al onze gedachten en om over Zijn goedheid te spreken en van Zijn kracht te vertellen. De rijke gaven, die Hij op ons heeft uitgestort, zijn niet bedoeld om onze gedachten en liefde in die mate te absorberen, dat we niets hebben om God aan te bieden. Zij moeten ons steeds aan Hem doen denken en ons met banden van liefde en dankbaarheid verbinden met de hemelse Welddoener. We vertoeven te dicht bij het oppervlak van de aarde. Laten wij onze ogen opheffen naar de open deur van het hemels heiligdom, waar het licht van Gods glorie schijnt op het gelaat van Christus, want Hij kan „volkomen behouden, die door Hem tot God gaan”.¹⁵

We moeten God vaker prijzen voor „zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen”.¹⁶ Onze godsdienst mag niet alleen een zaak van vragen en ontvangen zijn. Laten we niet altijd denken aan wat we willen hebben, maar ook aan al het goede, dat we krijgen. Het is niet zozeer dat we te veel bidden, maar dat we te spaarzaam zijn in het danken. We ontvangen onophoudelijk de blijken van Gods genade. Maar hoe weinig geven we uiting aan onze dank en hoe weinig prijzen wij Hem voor wat Hij voor ons heeft gedaan. In oude tijden zei de Heer tot Israël, toen het volk samen was gekomen voor Zijn dienst: „Daar zult gij eten voor het aangezicht van den Here, uw God, en u verheugen, gij en uw huisgezinnen, over alles wat gij ondernomen hebt, waarin de Here, uw God, u gezegend heeft”.¹⁷ Wat gedaan wordt ter ere van God, moet met vreugde gedaan worden, met lofliederen en met dankzegging en niet met droefheid en somberheid.

Onze God is een tedere, genadige Vader. De dienst aan Hem moet niet beschouwd worden als iets, waardoor het hart treurig en teneergeslagen raakt. Het moet een vreugde zijn om de Heer te vereren en om deel te hebben aan Zijn werk. God wil niet dat Zijn kinderen, voor wie een grote redding is bereid, handelen, alsof Hij een harde, veeleisende slavendrijver is. Hij is hun beste Vriend, en als zij Hem dienen, wil Hij bij hen zijn, hen zegenen en troosten, en hun harten met vreugde en liefde vullen. De Heer wil dat Zijn kinderen moed ontvangen, wanneer zij Hem dienen en dat zij meer vreugde dan moeilijkheden ondervinden bij het doen van Zijn werk. Hij wil dat zij, die Hem komen aanbidden, kostbare gedachten over Zijn zorg en liefde met zich meenemen, en dat zij vreugde ontvangen bij alle dagelijkse besommeringen van het leven, en dat zij de genade mogen ondervinden om eerlijk

en trouw te zijn in alle opzichten. We moeten ons verzamelen rond het kruis. Christus, en Die gekruisigd, behoort het onderwerp te zijn van onze overdenking, van onze gesprekken, van onze gevoelens en van onze grootste vreugde. We moeten elke zegen, die we van God ontvangen, in gedachten houden, en als we beseffen hoe groot Zijn liefde is, moeten we bereid zijn om alles over te laten in de hand, die voor ons aan het kruis gespijkerd werd. Op vleugels van lofprijzing kunnen wij opstijgen naar de hemel. Hierboven wordt God geëerd door zang en muziek. Wanneer wij onze dank uiten, benaderen wij de eredienst van de hemelse légerscharen. „Wie lof offert, eert Mij".¹⁸ Laat ons met eerbiedige vreugde tot onze Schepper gaan, met „loflied en geklank van gezang

Verwijzingen:

I Jesaja 44:3; 2 Mattheüs 7:7; 3 Romeinen 8:32; 4 Hebréeën II :6; 5 Marcus 11 :24; 6 Mattheüs 6:12; 7 Romeinen 12:12; Colossenzen 4 :2; 8 1 Petrus 4 :7; 9 Philippenzen 4:6; 10 Judas, vers 20; n Jacobus 5 : 11; 12 Psalm 147 : 3; 13 Johannes 16 : 26, 27; 14 Johannes 15:16; 15 Hebréeën 7:25; 16 Psalm 107:8; 17 Deuteronomium 12 :7; 18 Psalm 50 :23; 19 Jesaja 51 :3.

TWIJFEL

Veel mensen, vooral zij, die pas met hun christelijke loopbaan begonnen zijn, worden van tijd tot tijd geplaagd door gedachten, die twijfel zaaien. Er zijn in de Bijbel veel dingen, die ze niet kunnen verklaren of kunnen begrijpen en deze dingen worden door de satan gebruikt om hun geloof in de Schrift als een goddelijke openbaring te doen wankelen.

Zij vragen zich af: „Hoe kan ik weten dat ik op de juiste weg ben? Als de Bijbel echt het Woord van God is, hoe kan ik dan bevrijd worden van deze twijfel en van deze problemen?" God vraagt nooit van ons om iets te geloven, zonder ons voldoende gegevens te verschaffen om ons geloof op te baseren. Zijn bestaan, Zijn karakter, de waarheid van Zijn Woord kunnen wij verstandelijk aanvaarden. Er zijn talloze dingen, die daarvan getuigenis afleggen. Toch heeft God nooit de mogelijkheid tot twijfel weggenomen.

Ons geloof moet gebaseerd zijn op goede argumenten, maar kan niet proefondervindelijk worden bewezen. Wie wil twijfelen, heeft daartoe de gelegenheid. Maar wie echt verlangt om de waarheid te kennen, vindt voldoende argumenten om er zijn geloof op te funderen.

Het is voor het beperkte verstand onmogelijk om het karakter en de werkzaamheden van de Oneindige te bevatten. Voor het scherpste intellect en voor het optimaal ontwikkelde verstand blijft Zijn heilig Wezen altijd omhuld in een kleed van geheimenis. „Kunt gij de geheimen Gods doorgronden, den Almachtige doorgronden ten einde toe? Zij zijn hoog als de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het dodenrijk; wat kunt gij weten?"¹ De apostel Paulus roept uit: „O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!"² Maar hoewel „rondom Hem" „wolken en donkerheid" zijn, is gerechtigheid en recht „de grondslag van zijn troon".³ Wij kunnen Zijn handelwijze met ons en de motieven, waardoor Hij zich laat leiden wel zover begrijpen, dat wij ontdekken hoe onmetelijk liefde en genade verbonden is met oneindige macht.

Wij kunnen van Zijn bedoelingen zoveel begrijpen als goed is voor ons om te weten. En verder moeten we vertrouwen op die almachtige hand en op het hart, dat vol is van liefde. Evenals het karakter van de goddelijke Auteur, stelt ook het Woord van God ons voor geheimen, die nooit ten volle door beperkte wezens zullen kunnen worden doorgrond. Hoe de zonde de wereld binenkam, de vleeswording van Christus, de wedergeboorte, de opstanding, en vele andere onderwerpen, die we in de Bijbel tegenkomen, vormen geheimenissen, zo diep, dat ze niet door het menselijk verstand verklaard of zelfs begrepen kunnen worden. Maar dat we het geheim van Zijn voorzienigheid niet kunnen doorgronden, is geen reden om aan Gods Woord te gaan twijfelen. In de wereld van de natuur worden we steeds omringd met geheimen die we niet kunnen doorkijken. De eenvoudigste levensvormen vormen een probleem, dat door de grootste denkers niet kan worden verklaard. Overal zijn er wonderen, die ons verstand te boven gaan. Moet het ons dan verbazen, dat er in de geestelijke sfeer geheimen zijn, die we niet kunnen

verstaan? Het probleem is gelegen in de zwakheid en de bekrompenheid van het menselijk brein. God heeft ons in de Bijbel genoeg argumenten gegeven om te kunnen geloven, dat hij van goddelijke aard is. Wij moeten Zijn Woord niet in twijfel trekken, omdat wij niet alle geheimen van Zijn voorzienigheid kunnen vatten.

De apostel Petrus zegt over de Bijbel: „Opdat bij al het kwaad, dat men van u spreekt, zij, die uw goeden wandel in Christus smaden, beschaamd gemaakt worden”.⁴ De moeilijkheden in de Bijbel zijn door ongelovigen aangehaald als een argument tegen de Bijbel. Maar het tegendeel is het geval: zij vormen een sterk bewijs ten gunste van de goddelijke inspiratie. Als er geen enkele beschrijving van God in zou staan behalve die, welke we gemakkelijk kunnen begrijpen; als Zijn grootheid en majesteit door ons beperkte verstand kon worden gevat, zou de Bijbel de onmiskenbare bewijzen van goddelijk gezag missen. Juist de grootheid en het ondoorgrondelijke van de onderwerpen, die aan de orde komen, moeten ons tot geloof in de Bijbel, als het Woord van God, inspireren.

De Bijbel ontvouwt de waarheid met zo'n eenvoud en zodanig aangepast aan de behoeften en de verlangens van het menselijk hart, dat het het hoogst ontwikkelde verstand heeft verbaasd en heeft bekoord, terwijl tegelijkertijd de eenvoudigen en ongeletterden de weg naar de zaligheid gewezen wordt. En toch brengen deze zo eenvoudig bewoorde waarheden ons in aanraking met zo verheven en zo verstrekkende onderwerpen, die zo oneindig ver buiten het menselijk bevattingsvermogen liggen, dat wij niet anders kunnen dan ze aanvaarden, omdat ze van God afkomstig zijn.

Het verlossingsplan wordt zo voor ons ontvouwd, dat iedereen kan zien welke stappen hij moet nemen, met berouw jegens God en vertrouwen op Jezus Christus, om gered te worden op de wijze, zoals God heeft bepaald. En toch liggen er aan deze waarheden, die zo gemakkelijk begrepen kunnen worden, geheimenissen ten grondslag — geheimenissen, die het verstand, dat de dingen onderzoekt, overmeesteren, en toch de oprechte zoeker naar waarheid met eerbied en geloof vervullen. Hoe intensiever zo iemand de Bijbel bestudeert, hoe meer hij er van overtuigd wordt, dat de Bijbel het Woord van de levende God is. En het gevolg is dat de menselijke rede zich buigt voor de majesteitelijke goddelijke openbaring.

Als we erkennen, dat we de grote waarheden van de Bijbel niet volledig kunnen begrijpen, geven we daarmee alleen maar te kennen, dat ons beperkte verstand het onbeperkte niet kan bevatten en dat de mens met zijn beperkte, menselijke kennis de bedoelingen van de Alwetende niet kan doorgronden. Omdat zij niet alle geheimen kunnen doorvorsen, verwerpen de sceptici en de ongelovigen Gods Woord. Maar ook sommigen, die zeggen dat ze in de Bijbel geloven, lopen op dit punt gevaar. De apostel zegt: „Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongelovig hart zij, door af te vallen van den levende God”.⁵ Het is een goede zaak om de leer van de Bijbel nauwgezet te bestuderen en om „de diepten Gods” * grondig te onderzoeken, voor zoverre deze in de Schrift zijn geopenbaard. Hoewel „de verborgen dingen... van de Here onze God” zijn, zijn „de geopenbaarde... voor ons en onze kinderen”.⁷ Maar het is het werk van de satan om deze mogelijkheid

van ons verstand, om de dingen na te speuren, te verknoeien. Een zeker gevoel van trots begeleidt het nadenken over de bijbelse waarheden, met als gevolg dat de mens ongeduldig wordt en zich verslagen voelt, als hij niet elk deel van de Schrift op bevredigende wijze kan uitleggen. Men vindt het te vernederend om te erkennen, dat men de geïnspireerde woorden niet begrijpt. Men is niet bereid om af te wachten, totdat God het moment gekomen acht om de waarheden te openbaren.

Men meent dat men zonder hulp, in eigen wijsheid, in staat is om de Bijbel te begrijpen, en als dat niet blijkt te lukken, ontkent men het gezag ervan. Het is een feit, dat veel theorieën en leerstellingen, waarvan men gewoonlijk aanneemt, dat ze uit de Bijbel stammen, niet steunen op de bijbelse leer, en zelfs tegen de grote lijn van de inspiratie indruisen. Deze dingen zijn voor velen de oorzaak geworden van twijfel en verwarring. Maar dat is niet de schuld van Gods Woord, maar van de menselijke verdraaiing ervan.

Als het voor geschapen wezens mogelijk zou zijn om een volledig begrip van God en Zijn werk te bereiken, dan zou er voor hen, nadat zij dit punt bereikt hebben, geen verdere mogelijkheid meer zijn om nog meer ontdekkingen te doen en zou er geen sprake meer kunnen zijn van groei in kennis en van ontwikkeling van verstand en karakter.

God zou niet langer de Allerhoogste zijn en de mens, die de grens van zijn kennis en kunnen zou hebben bereikt, zou niet verder kunnen stijgen. Laat ons God dankbaar zijn, dat dit niet het geval is. God is onbeperkt. In Hem zijn „al de schatten der wijsheid en kennis verborgen”.⁸ En de mens kan tot in alle eeuwigheden onderzoeken en leren, en zal toch nooit de schat van Zijn wijsheid, goedheid en kracht kunnen uitputten. Het is Gods bedoeling dat ook in dit leven de waarheden van Zijn Woord voor Zijn volk worden ontvouwd. Er is maar één manier, waarop deze kennis kan worden verkregen. Wij kunnen alleen Gods Woord leren begrijpen, als we verlicht worden door dezelfde Geest, door Wie het Woord werd gegeven. „Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Want óns heeft God het geopenbaard door den Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods”.⁹ En de belofte van de Zaligmaker aan Zijn volgelingen was: „Doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen”.¹⁰ God wil dat de mens zijn verstandelijke vermogens gebruikt. De studie van de Bijbel sterkt en verheft de geest als geen andere studie vermag te doen. Toch moeten we ervoor oppassen, dat we het verstand niet verafgoden, omdat het onderworpen is aan de zwakheid en de gebreken van het menszijn. Als het ons verlangen is, om niet de ervaring te maken dat de Schrift voor ons verstand verduisterd blijft, zodat de overduidelijke waarheden niet begrepen worden, moeten wij de eenvoud en het geloof van een klein kind bezitten, dat bereid is om te leren en om de hulp van de Heilige Geest in te roepen. Een gevoel van de kracht en de wijsheid van God en een besef van onze eigen onmacht om Zijn grootheid te bevatten, moet ons tot

nederigheid dringen. En als we in Zijn tegenwoordigheid willen komen, moeten wij Zijn Woord met heilig ontzag openen. Als we de Bijbel ter hand nemen, moet ons verstand erkennen dat er een Bron van gezag is, die boven het eigen verstand uitgaat. Het hart en het intellect moeten buigen voor de grote IK BEN.

Veel dingen zijn op het eerste gezicht moeilijk of duister. Maar God wil deze dingen duidelijk en eenvoudig maken voor hen, die op deze wijze proberen ze te begrijpen. Maar zonder de leiding van de Heilige Geest bestaat er voor ons steeds het gevaar, dat we de Schrift verdraaien of verkeerd interpreteren. Er wordt vaak in de Bijbel gelezen, zonder dat dit enig nut heeft. In vele gevallen veroorzaakt het zelfs ellende. Wanneer men Gods Woord opent zonder eerbied en zonder gebed, en wanneer de gedachten niet op God zijn gericht en niet in overeenstemming zijn met Zijn wil, wordt het verstand door twijfel beneveld. En het is dan juist het bestuderen van de Bijbel, waardoor de twijfel versterkt wordt. De vijand neemt bezit van de gedachten en suggereert verklaringen, die niet juist zijn. Als men niet in woord en daad probeert in overeenstemming te zijn met God, zal men, hoe geleerd men ook moge zijn, altijd de kans lopen om fouten te maken in de uitleg van de Bijbel. Het is niet veilig om zich op de verklaringen van zulke mensen te verlaten. Wie de Schrift pakt om daarin tegenstrijdigheden te vinden, heeft geen geestelijk inzicht.

Als gevolg van hun vervormde visie, zullen zij veel aanleidingen zien tot twijfel en ongelof, juist ten aanzien van die dingen, die echt duidelijk en eenvoudig zijn. Hoezeer men dat ook probeert te verbloemen: de diepste oorzaak van twijfel en scepticisme is, in de meeste gevallen, de liefde voor de zonde. De leer en de beperkende bepalingen van Gods Woord zijn niet welkom voor het trotse, zondelievende hart. En wie niet bereid is om aan de eisen van Gods Woord te gehoorzamen, staat klaar om het gezag ervan in twijfel te trekken. Om bij de waarheid uit te komen, moeten we een oprechte wens hebben om de waarheid te leren kennen, en moeten we bereid zijn om aan de eisen ervan gehoor te geven. Een ieder, die in deze geest met de studie van Gods Woord begint, vindt overtuigende bewijzen voor het feit dat de Bijbel inderdaad Gods Woord is en kan zoveel begrip krijgen van de Bijbelse waarheden, dat deze „hem wijs kunnen maken tot zaligheid". Christus heeft gezegd: „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek".¹¹ Schenk aandacht aan het licht, dat reeds op u schijnt, in plaats van datgene, wat u niet begrijpt, in twijfel te trekken met allerlei haarkloverijen. Als u dat doet, zult u meer licht ontvangen. Vervul elke plicht, die u duidelijk is geworden, met de hulp van de genade van Christus. Dan zult u in staat zijn om die dingen te begrijpen en te doen, waarover u nu nog in twijfel verkeert.

Er is een bewijs voor iedereen, zelfs voor de hoogst ontwikkelde en de meest geletterde: het bewijs van de ervaring. God nodigt ons uit om persoonlijk de werkelijkheid van Zijn Woord en de waarheid van Zijn beloften aan te tonen. Hij vraagt ons: „Smaakt en ziet, dat de Here goed is".¹² In plaats van op het woord van anderen af te gaan, vraagt Hij ons om zelf te komen proeven. Hij zegt: „Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw

blijdschap vervuld zij".¹³ Zijn beloften zullen worden vervuld. Zij zijn nooit onvervuld gebleven en zullen nooit onvervuld blijven. Wanneer wij dichter bij Jezus komen en ons verblijden in de volheid van Zijn liefde, zullen in het licht van Zijn tegenwoordigheid duisternis en twijfel verdwijnen.

De apostel Paulus zegt, dat God ons heeft „verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde".¹⁴ En iedereen, die van de dood overgegaan is tot het leven, kan bevestigen, „dat God waarachtig is".¹⁵ Hij kan getuigen: „Ik had hulp nodig en ik heb die in Jezus gevonden. In elke behoefte werd voorzien en mijn geestelijke honger werd gestild. De Bijbel is nu voor mij de openbaring van Jezus Christus. Wilt U weten waarom ik in Jezus geloof? Omdat Hij mijn goddelijke Zaligmaker is. Waarom ik in de Bijbel geloof? Omdat ik ontdekt heb, dat het de stem van God is, die tot mijn hart spreekt".

Wij kunnen uit eigen ervaring getuigen, dat de Bijbel waar is en dat Christus de Zoon van God is. We weten dat we geen listig verzonnen fabels zijn gevolgd.

Petrus spoort zijn broeders aan om „op te wassen in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland Jezus Christus." Wanneer Gods volk groeit in genade, ontvangt het in toenemende mate een duidelijker begrip van Zijn Woord. Men gaat in de heilige waarheden nieuw licht en nieuwe schoonheid ontdekken. Dat is in alle eeuwen van de kerkgeschiedenis het geval geweest. En dat zal zo zijn tot aan het einde. „Maar het pad der rechtvaardigen is als het glanzende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot den volle dag".¹⁶ Door het geloof kunnen we blikken tot in het hiernamaals. Wij kunnen ons aan Gods belofte vastgrijpen, dat we in kennis zullen toenemen, wanneer onze menselijke mogelijkheden met het goddelijke worden verenigd en wanneer al onze innerlijke kracht in directe verbinding komt te staan met de Bron van licht, en dat het verstand zich zal ontwikkelen. Wij kunnen ons verheugen over het feit dat in Gods voorzienigheid dan alle dingen, die we niet begrepen, duidelijk zullen worden. Dingen, die nu moeilijk zijn om te begrijpen, zullen dan hun verklaring krijgen. En waar nu ons beperkte verstand slechts verwarring en doorkruiste bedoelingen opmerkt, zullen we dan de meest volmaakte en schoonste harmonie ontwaren. „Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben".¹⁷

Verwijzingen:

1 Job 11 :7, 8; 2 Romeinen 11 :33; 3 Psalm 97 :2; 4 1 Petrus 3 :16; 5 Hebrëen 3 :12; 6 1 Corinthiërs 2 :10; 7 Deuteronomium 29 :29; 8 Colossenzen 2 :3; 9 1 Corinthiërs 2:11,10; 10 Johannes 16 :13, 14; n Johannes 7:17; 12 Psalm 34 :9; 13 Johannes 16 :24; 14 Colossenzen 1 : 13; 15 Johannes 3:33; 16 Spreuken 4:18; 17 1 Corinthiërs 13 :12.

BLIJ ZIJN IN DE HEER

Gods kinderen hebben de roeping om vertegenwoordigers te zijn van Christus. Zij moeten de goedheid en de genade van de Heer aan anderen laten zien. Zoals Jezus aan ons het ware karakter van de Vader heeft geopenbaard, zo moeten wij Christus openbaren aan een wereld, die Zijn tedere, zorgzame liefde niet kent. Jezus zei: „Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld”.¹

De apostel Paulus zegt tot de discipelen van Jezus: „Daar gij toont een brief van Christus te zijn, door onzen dienst opgesteld, niet met inkt geschreven, maar met den Geest van den levenden God, niet op tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de harten. Onze brief zijt gij, geschreven in onze harten, kenbaar en leesbaar voor alle mensen”.²

In elk van Zijn kinderen stuurt Jezus een brief aan de wereld. Als u een volgeling van Christus bent, stuurt Jezus in u een brief aan uw gezin, aan het dorp en aan de straat waar u woont. De Jezus, Die in u woont, wil graag tot de harten spreken van hen, die nog niet met Hem in aanraking gekomen zijn. Misschien lezen deze mensen de Bijbel niet en horen ze de stem niet, die via de bladzijden van de Bijbel tot hen spreekt. Zij zien de liefde van God niet in de werken die Hij doet. Maar als u een echte vertegenwoordiger van Jezus bent, kan het gebeuren dat zij door u ertoe gebracht zullen worden, om iets van Zijn goedheid te gaan begrijpen en zullen zij gewonnen worden tot liefde en dienst aan Hem.

Christenen moeten lichtdragers zijn op de weg naar de hemel. Zij moeten het licht, dat van Christus komt en dat op hen schijnt, reflecteren naar de wereld. Hun leven en hun karakter moet zo zijn, dat anderen door hen een juist begrip van Christus krijgen en van Zijn dienst.

Wanneer we Christus vertegenwoordigen, moeten we ervoor zorgen dat het dienen van Hem aantrekkelijk schijnt, wat het trouwens ook is. Christenen, die vol zijn van somberheid en droefheid, die mopperen en klagen, geven aan anderen een verkeerde voorstelling van God en van het leven van een christen. Zij geven de indruk dat God niet blij is, als Zijn kinderen gelukkig zijn. Op deze manier geven zij een verkeerd beeld van onze hemelse Vader.

Satan is dolblij, als hij Gods kinderen tot ongelof en wanhoop kan brengen. Hij schept er vreugde in, als hij ziet, dat we God niet vertrouwen en twijfelen aan Zijn kracht en aan Zijn bereidheid om ons te redden.

Hij vindt het prachtig als wij het gevoel hebben, dat de Heer er op uit is om ons schade te berokkenen. Het is het werk van de satan om het idee te geven, dat de Heer tekort schiet in zorg en medeleven. Hij voedt de verbeelding met verkeerde ideeën over God. En in plaats van ons te bezinnen op de waarheid ten aanzien van onze hemelse Vader, concentreren we onze gedachten te vaak op de verkeerde voorstellingen van de satan en onteren wij God door ons gebrek aan vertrouwen in Hem en ons gemopper tegen Hem.

De satan is altijd bezig om ervoor te zorgen, dat het geestelijk leven een mistroostige zaak is. Hij is er op uit om het zwaar en moeilijk te doen schijnen. En

als de christen in zijn eigen leven deze opvatting van het christen-zijn uitdraagt, geeft hij, door zijn ongelof, steun aan deze satanische vervalsing.

Er zijn veel mensen die onderweg op hun levenspad steeds bezig zijn met hun fouten en tekortkomingen en teleurstellingen. Hun hart loopt over van verdriet en ontmoediging. Toen ik in Europa was, kreeg ik een brief van een zuster, die in deze omstandigheden verkeerde. Zij vroeg mij om enkele woorden van bemoediging. De nacht, nadat ik haar brief had gelezen, droomde ik dat ik in een tuin was. Iemand, die de eigenaar van de tuin scheen te zijn, leidde mij rond langs de paden. Ik was bezig met het plukken van bloemen en met het genieten van de geur van de bloemen, toen deze zuster, die naast mij meewandelde, mijn aandacht vestigde op een paar onplezierige distels, die haar in het verder lopen belemmerden. En daar stond ze, bedroefd en boos. Ze wandelde niet op het pad, achter de gids aan, maar liep midden tussen distels en doornen.

„O,” klaagde zij, „is het niet zonde, dat deze prachtige tuin ontsierd wordt door doornen?” Toen zei de gids: „Laat de doornen voor wat zij zijn. Die maken alleen maar, dat je verwond raakt. Pluk liever van de rozen en de lelies”. Hebt u nooit iets plezierigs ervaren? Hebt u nooit een kostbaar moment gehad, waarin uw hart van vreugde bonsde, in antwoord op Gods Geest? Als u de hoofdstukken van uw levensboek doorleest, zijn er dan nergens plezierige bladzijden? Zijn Gods beloften niet als de geurende bloemen, die overal groeien naast het pad, waarop u gaat? Wilt u niet dat hun schoonheid en geur uw hart vullen met blijdschap?

De doornen en distels zullen u alleen maar verwonden en pijn doen.

Als u alleen deze dingen verzamelt en aan anderen doorgeeft, doet u dan niet tekort aan Gods goedheid en weerhoudt u dan niet tegelijkertijd anderen ervan om op het pad des levens te wandelen?

Het is niet verstandig om steeds stil te staan bij alle onplezierige dingen uit het verleden, bij alle verkeerde daden en teleurstellingen, en om er steeds over te praten en om erover te blijven treuren net zolang, totdat we helemaal in de put zitten. Wie ontmoedigd raakt, wordt van duisternis vervuld. Hij laat het licht van God niet langer in zijn hart doordringen en werpt een schaduw op het pad van anderen.

God zij dank voor de lichtende beelden, die Hij ons voorhoudt. Laten wij de zegenrijke verzekeringen van Zijn liefde bijeenbrengen, zodat we ons oog er voortdurend op gericht kunnen houden. De Zoon van God, Die de troon van Zijn Vader verliet, om de mens te kunnen redden uit de macht van de satan; Zijn overwinning voor ons, waardoor de hemel voor de mens werd geopend, waardoor de mens een blik kan slaan in het heiligdom, waar de goddelijke heerlijkheid onthuld wordt; het gevallen mensdom, dat omhooggetild wordt uit de kuil der vernietiging, waarin het door de zonde was beland en dat nu weer in contact is gebracht met de Oneindige God, en dat nu, na de goddelijke proef door het geloof in de Verlosser te hebben doorstaan, gekleed is met de gerechtigheid van Christus en een verheven plaats heeft gekregen op Zijn troon; dat zijn de dingen, waarmee God wil dat onze gedachten zich zullen bezighouden.

Als het lijkt alsof wij twijfelen aan Gods liefde en alsof we aan Zijn beloften wantrouwen, doen wij God oneer aan en bedroeven wij Zijn Heilige Geest. Hoe

zou een moeder zich voelen, als haar kinderen zich voortdurend over haar beklaagden, dat zij het niet goed met hen meent, terwijl zij zich voortdurend inspant voor hun belangen en het hen naar de zin probeert te maken? Stel, dat zij haar liefde in twijfel zouden trekken. Dat zou verschrikkelijk voor haar zijn. Hoe zouden ouders zich voelen, als zij zo door hun kinderen zouden worden behandeld? En wat moet onze hemelse Vader van ons denken, als wij Zijn liefde wantrouwen, die Hem ertoe gebracht heeft om Zijn eniggeboren Zoon te geven, opdat wij het leven zouden ontvangen? De apostel Paulus schrijft: „Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?"³ En toch, hoe velen zijn er niet, die door hun daden of door hun woorden zeggen: „De Heer heeft dat niet voor mij bestemd. Misschien houdt Hij van anderen, maar van mij houdt Hij niet".

Dit alles berokkent u innerlijke schade, want elk woord van twijfel, dat van uw lippen komt, is een uitnodiging voor de verleidingen van de satan. U wordt erdoor versterkt in uw neiging tot twijfel en het gevolg is dat de engelen, die u dienen, zich van u afkeren. Laat, als de satan bezig is u te verleiden, geen woord van twijfel of somberheid over uw lippen komen. Als u ertoe overgaat om de deur voor zijn suggesties te openen, zullen wantrouwen en opstandige kritiek uw geest vullen. Als u vrijelijk over uw gevoelens praat, zal elke twijfel niet alleen gevolgen hebben voor uzelf, maar zal het een zaad blijken te zijn, dat zal ontkiemen en vrucht zal dragen in het leven van anderen en het zou wel eens onmogelijk kunnen zijn om de invloed van uw woorden nog ongedaan te maken.

U zult zelf misschien in staat zijn om u te herstellen van deze periode van verleiding en om te ontkomen uit de strik van de satan, maar mogelijk zullen anderen, die door u beïnvloed werden, niet meer kunnen ontsnappen aan het ongelooft, waarvan u blijkt hebt gegeven. Hoe belangrijk is het, dat we alleen spreken over die dingen, die ons geestelijk versterken en die leven brengen.

De engelen luisteren om te horen wat voor verslag u aan de wereld geeft over uw hemelse Meester. Laten uw gesprekken gaan over Hem, Die leeft om bij de hemelse Vader voor u te pleiten. Wanneer u één van uw vrienden de hand drukt, laat dan een lofprijzing aan God op uw lippen en in uw hart zijn. Dat zal de gedachten van uw vriend bij Jezus bepalen. Iedereen heeft moeilijkheden, verdriet, dat moeilijk te verwerken is, of verleidingen, waaraan het moeilijk is om weerstand te bieden. Vertel uw zorgen niet aan andere stervelingen, maar breng alles in gebed tot God. Maak er een regel van om nooit een woord van twijfel of ontmoediging te uiten. U kunt veel doen om het leven van anderen op te vrolijken en om hen in hun pogingen te steunen, door hoopvolle woorden en heilige vreugde.

Menig goedwillend mens staat op het punt om, wanneer hij zwaar beproefd wordt, het onderspit te delven in zijn strijd tegen het eigen-ik en tegen de machten van het kwaad. Ontmoedig iemand, die in zo'n zware strijd verwickeld is, niet. Monter hem op met bemoedigende, hoopvolle woorden, die hem kunnen helpen om staande te blijven. Zo kunt u het licht van Christus laten schijnen.

„Want niemand onzer leeft voor zichzelf, en niemand sterft voor zichzelf; want als wij leven, het is voor den Here, en als wij sterven, het is voor den Here".⁴

Zonder dat wij ons daarvan bewust zijn, kunnen anderen door onze invloed worden bemoedigd en versterkt, maar anderzijds ook worden ontmoedigd en van Christus en van de waarheid worden afgeleid.

Er zijn veel mensen die een foutief idee hebben van het leven en van het karakter van Christus. Zij denken dat Hij in geen enkel opzicht warmte en vrolijkheid afstraalde, maar dat Hij ernstig en streng en droefgeestig was. In heel veel gevallen wordt iemands totale geestelijke ervaring door dit soort naargeestige gedachten gekleurd.

Vaak wordt gezegd, dat er wel geschreven staat dat Jezus weende, maar dat ons niet bekend is dat Hij ook glimlachte. Inderdaad was onze Zaligmaker een man van smarten en iemand die met droefheid bekend was, want Zijn hart stond open voor alle ellende van de mensen. Maar hoewel Zijn leven gekenmerkt werd door zelfverloochening en overschaduw werd door pijn en zorg, raakte Hij daardoor niet teneergeslagen. Zijn gezicht had geen uitdrukking van smart en ontevredenheid, maar van rust en vrede. Zijn hart was een bron van leven, en waar Hij ging, nam Hij rust en vrede, vreugde en blijdschap met Zich mee. Onze Zaligmaker was vol ernst, maar nooit somber of humeurig. Het leven van hen, die Hem navolgen, zal duidelijk gemotiveerd zijn. Zij zullen een diep gevoel van persoonlijke verantwoordelijkheid bezitten. Lichtzinnigheid zal achterwege blijven; ze zullen lawaaiig amusement en onbeschaafde grappen uit de weg gaan. Het licht van de blijdschap wordt er niet door uitgeblust. Opgewektheid wordt er niet door verhinderd, evenmin als het zonnige, glimlachende gezicht. Christus kwam niet om gediend te worden, maar om te dienen. En als Zijn liefde in ons hart regeert, zullen wij Zijn voorbeeld volgen.

Als we steeds in onze gedachten bezig zijn met de onvriendelijke en onrechtvaardige daden van anderen, zullen we ondervinden, dat het ons onmogelijk wordt om hen zo lief te hebben als Christus ons liefhad. Maar als onze gedachten gericht zijn op Christus' wonderbare liefde en op Zijn medeleven met ons, zal diezelfde geest door ons uitgaan naar anderen. We moeten elkaar liefhebben en respecteren, ondanks de fouten en tekortkomingen, die we ongetwijfeld ontdekken. We moeten leren om nederig te zijn en om onszelf te wantrouwen, en tegelijkertijd om geduldig begrip op te brengen voor de fouten van anderen.

Dat zal alle krampachtige zelfzucht doden en maken, dat we vol begrip en edelmoedigheid zullen zijn.

De dichter van de Psalmen zegt: „Vertrouw op de Here en doe het goede, woon in het land en betracht getrouwheid".⁵ „Vertrouw op de Here". Elke dag heeft zijn moeilijkheden, zijn zorgen en problemen. Hoe graag praten we niet, als we elkaar ontmoeten, over onze problemen en moeilijkheden. Er zijn zoveel problemen, die we onszelf op de hals hebben gehaald. Heel vaak geven we toe aan onze angsten en geven we uiting aan een zware last van moeiten, zodat men zou kunnen denken dat we geen medelevende, liefhebbende Zaligmaker hebben, Die klaar staat om al onze vragen aan te horen en Die ons wil helpen wanneer we in nood verkeren.

Sommigen zijn altijd bang en halen zich altijd moeilijkheden op de hals. Elke dag zijn zij omringd door de bewijzen van Gods liefde. Elke dag genieten zij van Zijn

onmetelijke gaven. Maar zij kijken over deze zegeningen van het heden heen. Hun geest is altijd bezig met iets onplezierigs, waarvan ze vrezen dat het hen zou kunnen overkomen. Of misschien is er echt sprake van de één of andere moeilijkheid, die, zo klein als hij is, hun ogen blind maakt voor de vele dingen, die hen dankbaar zouden moeten stemmen. De moeilijkheden, die zij tegenkomen, drijven hen niet naar God, de enige Bron van hulp, maar brengen een scheiding teweeg tussen God en henzelf, en veroorzaken onrust en ontevredenheid.

Is het goed om zo ongelovig te zijn? Waarom zouden we ondankbaar zijn en vol wantrouwen? Jezus is onze vriend. De hele hemel is in ons welzijn geïnteresseerd. We moeten niet toestaan, dat de moeilijkheden en zorgen van het leven van elke dag onze gedachten kwellen en ons somber stemmen. Als we dat namelijk doen, zal er altijd wel wat zijn, dat ons dwars zit en ergert. We moeten niet steeds bezig zijn met zorgen, die aan ons vreten en ons uitputten, terwijl ze ons niet helpen bij het dragen van de moeilijkheden.

Het kan zijn dat u zakelijke problemen hebt. De vooruitzichten kunnen steeds donkerder worden, en het kan ernaar uitzien dat u met verlies te kampen krijgt. Maar verlies de moed niet. Ga met uw zorg naar God en blijf kalm en opgewekt. Bid om wijsheid, opdat u uw zaken verstandig kunt aanpakken en zo verlies en tegenslag kunt voorkomen. Maar doe van uw kant alles, wat u kunt, om tot gunstige resultaten te komen. Jezus heeft Zijn hulp beloofd, maar niet zonder dat wij onszelf inspannen. Steun op uw Helper. En als u alles hebt gedaan, wat in -uw vermogen lag, aanvaard dan blijmoedig het resultaat. Het is niet Gods wil, dat Zijn volk onder zware zorgen gebukt gaat. De Heer brengt ons niet op een dwaalspoor. Hij zegt niet tegen ons: „Vrees niet, want u zult geen gevaren op uw pad tegenkomen". Hij weet, dat er moeilijkheden en gevaren zijn en dat maakt Hij ons heel duidelijk. Het is niet Zijn bedoeling om Zijn volk weg te halen uit deze wereld van zonde en slechtheid. Maar Hij wijst hen wel op de uitkomst, die er bij alle problemen is. Zijn gebed voor Zijn discipelen was: „Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor den boze".6 „Dit heb ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen".7

In Zijn toespraak op de berg, leerde Christus Zijn discipelen kostbare lessen over de noodzaak om op God te vertrouwen. Deze lessen waren bedoeld om Gods kinderen door alle eeuwen heen te bemoedigen. Ook in onze tijd kunnen we er lering en troost uit putten. De Zaligmaker wees Zijn volgelingen op de vogels in de lucht, die vrolijk zingen, en geen last hebben van zorgelijke gedachten, want „zij zaaien niet en maaien niet". En toch zorgt de hemelse Vader voor de vogels. De Zaligmaker vraagt: „Gaaf gij ze niet verre te boven?" 8

Hij, Die voor mens en dier zorgt, opent Zijn hand en geeft al het nodige aan Zijn schepselen. De vogels in de lucht ontsnappen niet aan Zijn aandacht. Hij laat het voedsel niet in hun bek vallen, maar Hij zorgt ervoor dat ze krijgen wat ze nodig hebben. Ze moeten het graan bijeen brengen, dat Hij voor ze verspreid heeft. Ze moeten voor materiaal zorgen om er een nest van te kunnen bouwen. Ze moeten hun jongen voeren. Ze doen al zingend hun werk, want „uw hemelse Vader voedt

ze". En „gaaf gij ze niet verre te boven?" Bent u niet, als met verstand begiftigde, geestelijk ingestelde dienaren van God, van meer waarde als de vogels in de lucht? Zal niet Hij, Die ons maakte, Die ons leven in stand houdt, Die ons naar Zijn beeld vormde, zorgen voor alles wat we nodig hebben, als we maar op Hem vertrouwen? Christus maakte Zijn discipelen opmerkzaam op de bloemen in het veld, op hun rijke verscheidenheid, op hun eenvoudige schoonheid, die ze van de hemelse Vader hebben ontvangen om uitdrukking te geven aan Zijn liefde voor de mens.-Hij zei:

„Let op de leliën des velds, hoe zij groeien, zij arbeiden niet en spinnen niet".9 De schoonheid en eenvoud van deze bloemen in de natuur overtreft de weelde van Salomo. Het meest fabelachtige kleed, door een kunstzinnige hand vervaardigd, kan de vergelijking met de natuurlijke gratie en de schitterende schoonheid van de door God geschapen bloemen niet doorstaan. Jezus stelt de vraag: „Indien nu God het gras des velds dat er heden is en morgen in den oven geworpen wordt, zó bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden kleinsgelovigen?" 10

Als God, de goddelijke Kunstenaar aan deze bloempjes, die soms binnen een dag verwelken, hun fijne en verschillende kleuren geeft, hoe veel te meer zal Hij dan niet zorgen voor hen, die naar Zijn beeld geschapen zijn.

Deze les van Christus is een verwijt aan het adres van elke bange gedachte, alle problemen en twijfel en elk ongelovig hart. De Heer zou graag willen, dat al Zijn zonen en dochters blij, vreedzaam en gehoorzaam zijn. Jezus zegt: „Vrede laat ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld dien geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd".11 „Dit heb ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde".12

Blijdschap, die uit zelfzuchtige overwegingen wordt nagestreefd, en die geen rekening houdt met plicht, is onevenwichtig, grillig en van voorbijgaande aard. Een dergelijke blijdschap gaat voorbij en eenzaamheid en droefheid komen ervoor in de plaats. Maar het geeft vreugde en voldoening om God te dienen. De christen behoeft niet in het onzekere te verkeren. Hij wordt niet alleen gelaten met tevergeefse spijtgevoelens en teleurstellingen. Als we wellicht geen deel hebben aan de geneugten van dit leven, mogen we vol vreugde uitzien naar het leven hierna. Maar zelfs hier kunnen christenen de vreugde van de gemeenschap met Christus ervaren. Ze kunnen zich koesteren in het licht van Zijn liefde en zich steeds getroost weten door Zijn aanwezigheid. Elke stap, die wij in ons leven zetten, kan ons dichterbij Jezus brengen en kan ons een diepere ervaring schenken van Zijn liefde en ons een stap dichterbij dat gezegende tehuis van vrede brengen.

Laten we daarom ons vertrouwen niet laten varen, maar vasthouden aan de zekerheid die we hebben, die hechter is dan ooit. „Tot hertoe heeft ons de Here geholpen"13 en Hij zal ons bijstaan tot het einde. Laten wij ons oog gericht houden op die dingen, die ons herinneren aan wat de Heer voor ons heeft gedaan, om ons te troosten en ons te redden uit de hand van de vernietiger. Laten we de genade, die God ons heeft betoond, steeds vers in onze gedachten houden; de tranen die Hij heeft afgewist; de pijn die Hij heeft gestild; de angst die Hij heeft verwijderd; de vrees die Hij heeft verjaagd; de noden waarin Hij heeft voorzien, en zodoende onszelf sterk maken voor de rest van de pelgrimstocht, die we nog voor de boeg

hebben. Wanneer we voor ons uitkijken, zien we onvermijdelijk de nieuwe moeilijkheden van de strijd, die ons te wachten staat. Maar we kunnen niet alleen kijken op de moeilijkheden, die in de toekomst liggen, maar ook naar die van het verleden, en dan kunnen we zeggen: „Tot hiertoe heeft ons de Here geholpen; uw sterkte moge zijn als uw levensduur”.¹⁴ De moeilijkheden zullen de kracht, die wij ontvangen om ze te verduren, niet overtreffen. Laten we dan ons werk ter hand nemen, waar we het vinden, in het geloof dat, wat er ook moge komen, ons voldoende kracht zal worden gegeven voor de beproevingen, die we hebben te doorstaan.

Het zal niet lang meer duren totdat de poorten van de hemel open zullen gaan om Gods kinderen toegang te verschaffen. Dan zullen hun oren de zaligsprekingen horen van de lippen van de Koning der heerlijkheid: „Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af”.¹⁵ Dan zullen de verlostten welkom worden geheten in het huis, dat Jezus voor hen heeft klaargemaakt. Daar zullen zij niet meer in het gezelschap behoeven te verkeren van de boeven van deze aarde, van leugenaars, afgodendienaars, van hen, die het niet zo nauw nemen en van de ongelovigen. Ze zullen dan samen zijn met hen, die de overwinning hebben behaald op de satan, en die door Gods genade een volmaakt karakter hebben ontwikkeld. Elke zondige neiging, elke onvolmaaktheid, waar ze hier mee te kampen hebben, is weggenomen door het bloed van Christus en zij ontvangen de schitterende uitnemendheid van Zijn heerlijkheid, die de zon in helderheid verre overtreft. En de schoonheid en de volmaaktheid van Zijn karakter, die deze uitwendige schittering te boven gaat, schijnt door hen heen. Zij staan voor de grote, witte troon, zonder enige fout, en delen in de waardigheid en in de voorrechten van de engelen. „Wat zal men geven in ruil voor zijn ziel”, als men kijkt naar deze heerlijke erfenis? Men mag arm zijn, maar toch kan men een rijkdom en een waardigheid bezitten, die de wereld nooit kan geven.

Niets heeft groter waarde dan een mens, die verlost is en van zonde is gereinigd, en die al zijn krachten gewijd heeft aan de dienst van God. Er is vreugde in de hemel, bij God en bij de heilige engelen over elke verlostte, een vreugde, die uitdrukking vindt in liederen van heilige overwinning.

Verwijzingen:

I Johannes 17:18; 2 2 Corinthiërs 3:3,2; 3 Romeinen 8:32; 4 Romeinen 14 :7; 5 Psalm 37 :3; 6 Johannes 17:15; 7 Johannes 16 • 33; 8 Mattheüs 6 : 26; 9 Mattheüs 6 : 28; 10 Mattheüs 6 : 30; II Johannes 14 :27; 12 Johannes 15 :11; 13 1 Samuël 7 :12; u Deuteronomium 33 :25; 15 Mattheüs 25 :34; 16 Mattheüs 16 :26.